

**ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ
ДМИТРА ТА ІГОРЯ**

C3, 6

ГАЗЕТА ЧЕСНИХ НОВИН

30 листопада 2023 року №48

**НАШІЙ БІБЛІОТЕЦІ —
СТО РОКІВ**

C11

KAZATIN.COM

МАРШРУТКИ ВВЕЧЕРІ НЕ ХОДЯТЬ ЧИМ ДІСТАТИСЯ ДОДОМУ?

► Козятинчани скаржаться на графік руху міських маршруток. Мовляв, вони занадто рано закінчують свій робочий день

► Тож багатьом немає чим добратися додому з роботи, чи привезти дитину з гуртка. Дізналися, чи можна зробити так, щоб автобуси у Козятині ходили довше

C2

«СТАВОК ЗАМЕРЗАЄ, А ТАМ ЛЕБІДЬ. ВРЯТУЙТЕ»

► Козятинчани б'ють на сполох — вдарили морози, вода почала братися кригою, а на сільському ставку сидять лебеді. Ми отримали з цього приводу телефонні дзвінки та повідомлення, про це пишуть і в соцмережах. Чи потрібно рятувати птахів?

C8

ПЕРШИЙ ДОСВІД ЗДОБУЛИ В ЕКСТРЕМАЛЬНИХ УМОВАХ

► Ми продовжуємо знайомити вас з молодими спеціалістами Козятинської ЦРЛ. Травматолог Іван Швець півтора року пропрацював у Запоріжжі, де лікував поранених. А інфекціоністка Інна Корнійчук разом із колегами боролася з пандемією коронавірусу

C4

РЕКЛАМА

 ТВОЄ КОЛО
МІСЦЕВА СІМ'Я

+38 067 212 16 15
+38 095 805 06 84

**Купимо
земельний пай,**
в оренді та без оренди,
оплата за 10 днів

tvoekolo.com.ua

527808

Запрошуємо на роботу **ШВАЧОК** на пошив жіночої
спідньої білизни

Заробітна плата 10 000 – 20 000 грн.
Гарні умови праці.
Офіційне працевлаштування.
Графік 5/2 з 8:30 до 17:00.

Деталі за тел. **063-298-63-80**

528600

«МАРШРУТКИ ВВЕЧЕРІ НЕ ХОДЯТЬ, НЕМАЄ ЧИМ ДОБРАТИСЯ ДОДОМУ»

На часі ■ Козятинчани скаржаться на графік руху міських маршруток. Мовляв, вони занадто рано закінчують свій робочий день. Тож багатьом немає чим добратися додому з роботи, чи привезти дитину з гуртка. Дізналися, чи можна зробити так, щоб автобуси у Козятині ходили довше

АНАСТАСІЯ КВІТКА

Тема міських маршруток на шпальтах нашого видання піднімалася вже не раз. Писали і про підняття цін, і про незручний графік руху, і про проїзд школярів та пільгових категорій. Наразі козятинчани запитують: «Чому маршрутки закінчують свій робочий день так рано?» Це питання написала Оксана Савчук під статтею про проблеми з вуличним освітленням.

«Окрім болючого питання з освітленням, є ще одне, не менш болюче, яке піднімається роками. Це питання транспорту. Чим добиратися людям навіть після 17.00, я вже не кажу після 20 години, хоча впевнена, таких багато. Чому діти, які відвідують додаткові заняття, які зазвичай теж вечором (бо інакше не можна, бо навчання в школі не за чітким графіком, а вперемішку, то перша, то друга зміна), не мають чим добиратися додому. Перед батьками постає

питання: або хай дитина сидить вдома і не розвивається, або виходити на зустріч (що не завжди можливо), або оплачувати таксі. То де ж тут турбота про громаду?» — написала Оксана.

У порівнянні з іншими містами, маршруток у нас не так вже і багато — «двійка», «трійка», «сімка» (ходять по графіку з інтервалом у одну годину) і «одиниця» (єдиний пільговий автобус, який робить три рейси в день). Якщо у теплу пору року пасажиропотік може бути меншим, через те, що багато козятинчан пересідають на велосипед чи ходять пішки. То в осінньо-зимовий період майже всі користуються автобусами як дорослі, так і школярі. І часто-густо останні рейси переповнені, кожен хоче втиснутися в автобус, знаючи, що на сьогодні він останній.

При цьому слід додати — не всі козятинчани працюють до 17.00 чи 18.00, багато хто працює позмінно, до 20.00, тому пи-

тання, як і чим добиратися додому, якщо автобуси свій робочий день завершують о 17.00-18.00, актуальне.

До прикладу, «двійка» робить свій останній рейс з міста на село Козятин о 17.20 (зупинка Універмаг). «Сімка» їде на «ту сторону» Козятина з центра (зупинка Пошта) о 17.30, а «трійка» теж від зупинки Пошта вирушає до РЕМу о 17.15 (згідно з офіційним графіком). І все. Тому, козятинчани мають рацію — якщо діти відвідують додаткові заняття чи гурки, які закінчують ве-

Перевізники відмовляються, оскільки будуть працювати у збиток, якщо немає достатньої кількості пасажирів

чері, доїхати немає чим. Муніципального транспорту, який ходить до 22.00, у нас немає. І на таксі теж не наїздишся, адже, нагадаємо, на проїзд з першого листопада підняли тарифи. При посадці таксиста беруть 40 гривень з пасажирів і за кожен кілометр 15 гривень.

Запитали у начальника Козятинського управління житлово-комунального господарства Івана Вовкодава, чи можливо зробити так, аби наші міські автобуси ходили довше.

— Для початку, з цим питанням потрібно звернутися в саме

Кілька років тому «сімка» робила свій останній вечірній рейс після 20.00. Це було зручно. Зараз всі автобуси завершують свій робочий день після 17 години вечора

Управління. Написати відповідне звернення, зібрати підписи, по процедурі. Щоб могли створити комісію, залучити до обговорення перевізників. Треба розуміти попит, скільки людей будуть користуватися цими рейсами, — коментує Іван Вовкодав. — Бо перевізники відмовляються, оскільки будуть працювати у збиток, якщо немає достатньої кількості пасажирів. Ми можемо проїхатися чи з перевізниками, чи так і приблизно порахувати пасажирів.

Як пояснив Іван Вовкодав, якщо додати по кілька вечірніх

рейсів, то вони в першу чергу не мають бути збитковими.

— Це головне. Оскільки в нас транспорт не фінансується з бюджету, в нас немає поки муніципального транспорту, є лише приватні перевізники, які йдуть по конкурсу, компенсація за проїзд є тільки у пільговому рейсі.

Отож, вихід у цій ситуації може бути на користь пасажирів. Якщо вечірні рейси користуватимуться попитом серед козятинчан, то вони мають право на життя. Потрібно лише зібратися, проявити ініціативу та активну позицію.

У мертвій зоні — живий ліс

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Після подій у Махаринецькому лісі до нас звернувся залізничник із Сестринівки Андрій. «Поки олігархи сидітимуть на газовій трубі, ліс і далі на дрова пілятимуть. Поїдьте у ліс «Трикутник», що біля мосту і побачите, скільки там деревини пропадає».

Цей ліс, оточений залізничними коліями, знайомий ще з часів дитинства, коли ходили туди по гриби та калину. На ту пору садова калина рідко у кого вдома була. Грибів було багато — білі (в народі їх називали настоящі), піддубці, підосичники, підберезники, моховики, печериці, а сероїжки мало хто брав. Рідко коли під час тихого полювання не зустрінеш у лісі лісника. Густий ліс працівники лісництва проріджували, деревину у метрівках складали в кагати-складометри. Чекали ті дрова свого часу, на залізницю буде вікно. Коли перегон між станціями на декілька годин був закритий, працівники лісу робили через колії настил і по умовному переїзду вивозили ділову деревину чи дрова. По завершенню робіт тимчасові переходи розбирали.

Так вивозили дрова з лісу, поки десь на Брянщині тимчасовим переїздом скористалася стороння особа, та і не підставила свій причіп з дровами під рухомий потяг. Після того випадку залізничники сказали «досить з дровами, це вже не до нас».

Союзні часи давно в минулому, але залізничники неблаганні: безпека руху вище всього і на контакт з лісівниками йти давно перестали. Останні кагати деревини в скла-

дометрах згнили у лісі років 20 тому. Єдина користь від них була, що на складометрах виросли королівські опеньки.

Зараз лісовим угіддям урочища «Сестринівська дача» керує молодий спеціаліст лісового господарства Роман Козак і як відчувався ліс «Трикутник», він може знати хіба що з розповідей старожилів. Ми з цим питанням звернулися до Василя Сауляка, який кілька років тому за власним бажанням поступився посадою пану Роману.

Василь Сауляк не хотів піднімати цю тему.

— Що ви від мене хочете почути, я справами лісництва вже не займаюся. Ми можемо поговорити, згадавши минуле лісництва і тільки.

— Чим ви зараз займаєтеся?

— По можливості допомагаю порадою чи в питанні, як жителям лісу пережити зиму.

— Поголів'я мешканців дикої природи сильно зменшилось?

— Навпаки, трохи більше стало кіз. Сіно є, не зважаючи на засушливе літо, заготовили. Звичайно їх ще не стільки, скільки було раніше, коли кози без страху заходили в садок і їли яблука.

— Яка ситуація в лісництві з залісненням ділянок?

— У нинішніх умовах молодняком можна заліснити невелику площу. Можливості, як ми заліснили ділянку в 42 гектари під Вернигородком, зараз немає. Посадити молодняк майбутніх лісів вартує великих коштів і часу. Сама природа навчилася пристосовуватися до змін, які виникають через людську діяльність, тож збільшуємо лісові площі природним шляхом деревами

самосіями. Втрати дерев від вирубок на ділову деревину треба якось компенсувати.

— Може ви відновите цех по плетінню меблів з лози?

— Зараз в стилі плетіння добре працює промисловість, виготовляє красиві та добротні меблі і колиски. Той цех був необхідний в часи того періоду. Дійсно дитячі колиски користувалися великим попитом, а тепер це вже історія нашого лісництва. — А як з історією лісу «Трикутник»?

— Це питання не до мене. Я тільки можу сказати, що в ньому живуть дикі тварини і росте молодняк дерев самосіїв, той ліс живий. Може колись щось зміниться і до повалених дерев буде у лісників доступ.

До лікаря по запису

У Козятинській ЦРЛ запустили роботу кол-центру. Тож тепер, аби потрапити на прийом до лікаря, вже не обов'язково стояти в черзі в реєстратуру.

«Для зручності і уникнення черг в реєстратурі ми створили кол-центр. В режимі IP-телефонії працюють телефони у реєстратурі поліклініки, приймальному відділенні та клініко-діагностичному відділенні з бактеріологічною лабораторією, — повідомляє на сторінці Козятинська ЦРЛ директор лікарні Оксана Забазнова. — Своєрідна віртуальна АТС, до якої ми підключилися, — це сервіс, який автоматизує роботу та підвищує ефективність співробітників, а також, безумовно, якість обслуговування пацієнтів».

Зателефонувавши у робочий час (з 8.00 до 16.00) за визначеними номерами, можна записатися на:

■ прийом-консультацію лікаря у поліклініку: (063) 407-20-99, (068) 370-09-65;

■ проведення УЗД-дослідження (на першому поверсі лікарні у приймальному відділенні): (063) 409-33-59;

■ проведення рентгенологічного та КТ-дослідження (у рентгенологічному підрозділі діагностичного відділення): (063) 409-30-45;

■ здійснення лабораторних досліджень (у клініко-діагностичному відділенні з бактеріологічною лабораторією): (063) 409-34-01.

Нагородили переможців конкурсу мінігрантів від Благодійного Фонду Миколи Філонова (пресслужба БФ)

БЛОГ

ПРЕССЛУЖБА БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «УКРАЇНСЬКИЙ АЛЬЯНС»

21 листопада організатори конкурсу мінігрантів Благодійний Фонд Миколи Філонова «Український Альянс» і громадське об'єднання «Ми-Вінничани» зібрали в Калинівці переможців конкурсу «Професійне зростання» з громад Хмельницького району.

Цей конкурс було оголошено для освітян, медиків, соціальних працівників, працівників культури у Вінницькій області. Сума одного гранту — до 10 тисяч гривень.

За словами організатора конкурсу Миколи Філонова, участь в першому конкурсі мінігрантів взяло більше 600 мешканців Вінниччини. З них було обрано 167 переможців з усієї області, які отримають 1 мільйон сімсот тисяч гривень від благодійних організацій Вінниччини на втілення власних ідей та потреб.

З громад колишнього Калинівського, Хмельницького та Козятинського району було визначено 20 переможців.

Серед переможців викладачі та працівники Центру дитячої та юнацької творчості з Козятина,

будинку культури с. Сальник, Іванівської громади, Центру профрозвитку педагогічних працівників з Калинівки, Центру надання соціальних послуг з Уланівської громади, ліцеї з села Пиків, села Грушківці, Калинівки, села Хомутинці, громадські організації, працівники Козятинського ЦНАПу та інші.

Завдяки Благодійному Фонду Миколи Філонова та ГО «Ми-Вінничани» переможці облаштують психологічні кімнати для прийому ветеранів і бійців ЗСУ, придбають інтерактивні дошки для навчання дітей, акустичні системи для центрів дозвілля школярів, меблі для інклюзивних класів, інвентар для танцювальної школи, матеріали для виготовлення школярами сувенірної патріотичної продукції, новий верстат для класу трудового навчання, зможуть поповнити бібліотечні фонди сучасними українськими виданнями та багато іншого.

«Вчителі, музиканти, медики, бібліотекарі, соціальні працівники — люди, які сьогодні розвивають наші громади, дбають про дітей, соціально незахищені категорії населення.

Саме такі люди сьогодні три-

мають міцний тил. А ми повинні підтримувати їх. Бо тільки так зможемо вистояти у непрості часи», — наголосив під час нагородження переможців голова громадського об'єднання «Ми — Вінничани» Валерій Коровій.

Як зазначив співорганізатор конкурсу мінігрантів Микола Філонов, сьогодні пріоритети незмінні — все для фронту, все для перемоги.

«Наша діяльність щодо посилення обороноздатності бійців триває і посилюється, але, в умовах, коли держава зосереджена на опорі окупантам, ми вирішили у такий спосіб підтримати працівників гуманітарної сфери Вінниччини.

Там, де недостатньо у можливостей місцевої влади та державної підтримки, повинні допомагати громадські та благодійні організації. З огляду

на надзвичайно позитивні результати нашого конкурсу, ми зробимо все можливе, щоб такі проєкти в нашій області стали постійними і щорічними.

528890

Земляки попрощалися з Ігорем Супронюком

АНАСТАСІЯ КВІТКА

У Самгородокській громаді 23 листопада в останню путь провели нашого земляка патріота та Героя — Ігоря Супронюка.

«Війна обірвала все... Забрала сина у матері, чоловіка у дружини, батька у доньки. Знову вирвали серце у села. Нехай добрий, світлий спомин про захисника назавжди залишиться у пам'яті рідних, колег, друзів та усіх, хто знав його, любив і шанував. Суму-

ємо разом з вами, підтримуємо в годину скорботи. Нехай душа загиблого знайде вічний спокій, а Господь прийме, де праведні спочивають! Вічна пам'ять Герою! Слава Україні!» — пишуть на сторінці «Самгородок Наш»

Ігор Супронюк народився 1 червня 1977 року в дружній родині Наталії Миколаївни та Василя Миколайовича Супронюків у селі Дубові Махаринці. Зростав разом з двома старшими братами Миколою і Олександром, які завжди були йому надійною підтрим-

кою і опорою.

Дитинство та юнацькі роки пройшли у рідному селі. У 1993 році закінчив навчання у Дубовомахаринській школі. З друзями був товаришким, дружелюбним, чуйним, завжди готовим прийти на допомогу. Згодом одружився з коханою Тетяною. У молодій сім'ї народилася єдина, улюблена донька Ірина. Працював Ігор у місцевій амбулаторії водієм, згодом трактористом у місцевому фермерському товаристві «Інгода».

Зарекомендував себе як трудолюбивий, відповідальний працівник.

5 квітня 2023 року був мобілізований до лав Збройних сил України, де зі своїми побратимами воювали з ворогом на Лиманському напрямку.

Солдат Ігор Супронюк, мужньо виконавши військовий обов'язок в бою за Україну, її свободу та незалежність, загинув 11 листопада 2023 року внаслідок бойових дій поблизу населеного пункту Лиман Перший Куп'янського району Харківської області.

РЕКЛАМА

ДІАБЕТИЧНІ ТОВАРИ

та здорове харчування

SaharokShop.com

3550⁰⁰

Сенсор FreeStyle Libre 3

Акція!
600⁰⁰

Глюкометр NEWMED NEO + 50 тест-смужок

30⁰⁰

Тейп для фіксації FSL в асортименті

Новинка
65⁰⁰

Борошно вівсяне Manteca, 500 г

550⁰⁰

Голки Insupen 33G/4 мм для шприц-ручки

85⁰⁰

Декстроза Mivolis з магнієм 100 г (30шт)

Акція!
103⁵⁰

Гречка з інуліном ТМ "Аннушка" 500 г

515968

ПЕРШИЙ ДОСВІД РОБОТИ ЗДОБУЛИ В ЕКСТРЕМАЛЬНИХ УМОВАХ

Лікар до 30 ■ Ми продовжуємо нашу рубрику, в рамках якої знайомимо вас із молодими спеціалістами Козятинської центральної районної лікарні. Сьогодні героїв нашої публікації знову двоє. Травматолог Іван Швець півтора року пропрацював інтерном у Запоріжжі під час повномасштабного вторгнення, де лікував поранених. А інфекціоністка Інна Корнійчук разом із колегами боролася з пандемією коронавірусу

ОЛЕНА УДВУД

Іван Швець — травматолог стаціонарного відділення Козятинської центральної районної лікарні. Йому 25 років. Він — корінний козятинчанин. Навчався у школі № 1, а після випуску поїхав до Запоріжжя здобувати вищу освіту. Вирішив вчитися на лікаря, хоча спочатку навіть не замислювався над цією професією. Попри те, що в родині Івана є медики: його бабуся Руслана Швець протягом багатьох років працювала головною медичною сестрою.

— Бабуся, звичайно, казала, що було б гарно, якби я став лікарем, але мої рідні на мене не тиснули, у них була така позиція: куди хочеш, туди і йди вчитися, ми тебе підтримаємо, — розповідає Іван Швець. — Якщо чесно, коли мені було років 16, я не дуже замислювався над питанням, ким я хочу бути. Тоді я розглядав різні професії. Потім я зрозумів, що хочу допомагати людям. І став задумуватися про медицину. Подумав, чи зможу, подивився, чи не боюся крові. Так і вирішив вступити в медичний. Вже як лікар я сформувався на курсі третьому-четвертому, коли були клінічні бази і ми ходили по лікарнях.

ПЕРШИЙ РАНОК ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ

Іван навчався у Запорізькому державному медичному університеті до 2021 року. Потім пішов проходити інтернатуру в тамтешню обласну лікарню. І там його застала повномасштабна війна, яка почалася за декілька місяців по тому, як козятинчанин став інтерном.

— Найстрашніше було в місті, — згадує перший ранок великої війни Швець. — Ти виходиш о сьомій — немає нікого, місто пусте. Транспорт взагалі не ходить. Лише одна маршрутка. Водій грошей не бере. Він каже: «Я просто завожу лікарів на роботу, і все». Приїхали в лікарню, перший день було тихо. Наступного дня почало надходити багато поранених із Маріуполя, з Горіхова. То були важкі дні. Надходили новини, що росіяни підходять до Запоріжжя. Одні казали, що війська стояли за 30 кілометрів від міста, інші — що за 50. А лікарня наша за містом, саме з тієї сторони, де була загроза. Тому було трохи страшно.

Із початком повномасштабного вторгнення в лікарні додалося роботи. Якщо до великої війни

зверталася максимум 7-10 пацієнтів на день, то після 24 лютого кожного дня надходило 40-50 поранених. Це були і військові, і цивільні, адже медичний заклад обслуговував усіх. Та й випадки були значно складніші.

— Важко було ще й тому, що через збільшення навантаження ми не могли надавати допомогу пацієнтам до кінця, — продовжує травматолог. — Зазвичай, коли надходить хворий, ми надаємо йому допомогу і виписуємо, коли він вже повністю одужав, або ж йому залишилося відпочити вдома кілька тижнів. А в нас було не так: надходить військовий, ми надали першу допомогу, провели операцію і далі відправляємо на Дніпро чи в інший заклад. Крім того, є деякі поранення, за яких потрібно робити ампутацію. Коли робиш такі деструктивні речі, вони тебе пригнічують як людину.

ПРАЦЮВАЛИ ПІД ОБСТРИЛАМИ

Допомогу доводилося надавати в екстремальних умовах. Запоріжжя часто атакували з повітря, але під час повітряної тривоги лікарня продовжувала працювати.

— Запоріжжя бомбили тоді, бомблять і досі, найважче було у вересні-жовтні минулого року. Тоді почали дуже сильно бомбити. Прилітало в районі лікарні декілька разів. Вдарило, чуєш шум, бачиш дим за метрів 500 чи кілометр від лікарні. Під час тривоги потрібно було ховатися, але лікарня на дев'ять поверхів, лікується більше тисячі людей. Укриття є і можна було туди спуститися, але тривоги бували декілька разів на день по 4-6 годин. За добу повітряна тривога могла бути сумарно годин 20. Ми б просто не встигали лікувати людей, — пояснює Іван Швець.

Під час інтернатури молодий спеціаліст на власні очі побачив, як працюють міжнародні проєкти, такі як «Face to face». Це місія американських пластичних хірургів, які надають безкоштовну медичну допомогу військовим та цивільним, які постраждали від війни. А також до Запорізької обласної лікарні приїжджали представники міжнародної незалежної гуманітарної організації «Лікарі без кордонів».

— Вони не лікували у нашій лікарні пацієнтів, — розповідає Іван Швець. — Вони дивилися хворих, відбирали для своїх подальших операцій і лікували на заході України чи за кордоном.

У НАС СВОЯ СПЕЦИФІКА

Влітку цього року Іван закінчив інтернатуру. Зізнається, якби було місце, залишився б працювати в Запоріжжі, адже в тамтешній обласній лікарні через війну надзвичайно великий потік пацієнтів. Але вакансії травматолога не було, тому повернувся до рідного Козятина. І в серпні 2023 року став частиною колективу Козятинської ЦРЛ.

— Я прийшов у центральну районну лікарню, щоб бути корисним, — каже Іван Швець. — У Запоріжжі, звісно, набагато більше пацієнтів, в сотні разів, мабуть, але Козятин теж має свою специфіку. Ми залізничне місто і у нас трапляється багато травм, пов'язаних із залізницею, багато буває ампутацій. Самі розумієте, якщо людина потрапила під поїзд, її зібрати дуже важко. Але ми над цим працюємо. Щоправда, зараз вночі комендантська година, посилені патрулі поліції, тому кількість травмувань на залізниці зменшилася.

Зараз Іван працює в стаціонарному відділенні Козятинської ЦРЛ. Він вже другий молодий спеціаліст, який прийшов до цього відділення цього року. Але його колегу, Андрія Кукліча забрали на війну.

— Наше відділення буде розширюватися. Я планую залишитися тут, у Козятині і розвивати нашу лікарню. Адже це моє рідне місто,

«Будь-який лікар обрав цю професію, щоб бути корисним, допомагати людям і робити цей світ кращим»

моє коріння і вся моя сім'я тут, — підсумовує Іван Швець.

«Я ТОЧНО НЕ БУДУ ВЧИТЕЛЕМ»

Інні Корнійчук 28 років. Вона родом із Непедівки. Сьогодні вона — лікар-інфекціоніст Центральної районної лікарні. Хоча не мріяла про медицину з дитинства.

— Я знала, ким я точно не хочу бути — вчителем, — розповідає Інна Корнійчук. — Хоча в педагогічний університет було найлегше вступити. Технічні спеціальності теж не моє. А ще зі школи я тяжіла до таких предметів як хімія, біологія. Тому це і налаштувало мене на сферу медицини. Хоча медиків у мене в сім'ї немає. Колись давно, пам'ятаю, я хотіла навіть бути археологом. Коли була дитиною, показували передачу про мумії, про розкопки. Мене це захопило.

Навчатися на лікаря Інна поїхала до Вінниці. Вступила у 2012 році до національного медичного університету імені Пирогова. Те, що хоче бути саме інфекціоністом, зрозуміла на п'ятому курсі.

— У нас був курс інфекційних хвороб, мені це дуже сподобалося, — продовжує Корнійчук. — На той момент я думала, що це не так важко — вивчити певний спектр хвороб і працювати. Вже потім на практиці розумієш, що до тебе приходять пацієнти не з

Іван Швець — травматолог. Працює у Козятинській ЦРЛ із серпня 2023 року. Фото зі сторінки медичного закладу у Фейсбук

Інна Корнійчук — інфекціоніст. Долучилася до колективу Козятинської центральної районної лікарні у 2021 році

готовим діагнозом, а пацієнт зі скаргою і треба розбиратися. В принципі, в цьому і цікавість цієї професії.

НАЙВАЖЧЕ — ВТРАЧАТИ ПАЦІЄНТІВ

Після завершення навчання на героїню нашої публікації чекало півтора року інтернатури. Її Інна теж проходила у Вінниці. А в лютому 2020 року прийшла до колективу Козятинської ЦРЛ.

— Тоді був Олександр Кравчук головним лікарем, — каже Інна Корнійчук. — Я запитала, чи є тут місце, чи мене зможуть забезпечити роботою. Спочатку він мені сказав, що є потреба у функціональній діагностиці і лікареві-неврологу. Але неврологія — це точно не моє. Я була вже тоді налаштована на інфекційні хвороби. Тут якраз було місце.

Коли Інна почала працювати, вона навіть уявити собі не могла, що через півтора місяця почнеться пандемія коронавірусу і це стане справжнім викликом для усіх лікарів-інфекціоністів.

— Перші кілька місяців великого навантаження не було, — загадує Корнійчук. — Це все почалося десь через місяців три. Спочатку було важко через те, що ніхто не знав, як передається вірус, як його правильно лікувати і не було тестів на діагностику. Потім ми вже просто влилися в цю роботу. Тому що пацієнти прибували і прибували. У нас тоді лікувалися з п'яти районів: і з Погребища, і з Іллінців, і з Оратова. Важко не було. Складно було потім від кількості. Але я була готова до того, що таке може бути, нічого

екстраординарного.

— Що було найважче в той період? — запитуємо нашу співрозмовницю.

— Втрачати пацієнтів, — без довгих роздумів відповідає лікарка. — Коли ти сподіваєшся, що людина одужає. Найважче, коли помирали молоді. Був період у 2021 році, коли молоді люди, яким трохи більше 30, помирали від ковіду. Це було важко усвідомити.

НАЙПОШИРЕНІШІ ХВОРОБИ

— Із якими хворобами до вас зараз найчастіше звертаються пацієнти? — запитуємо інфекціоніста.

— Зараз сезон ГРВІ, ковід почастишав. Бувають випадки тонзиліту. Це по-простому ангіна. Зустрічаються ще гастроентероколіти.

Нині Інна Корнійчук працює не лише інфекціоністом. Минулого року дівчина отримала ще одну спеціалізацію і тепер вона ще й епідеміолог. Хоча, зізнається, робота інфекціоніста їй подобається більше.

— Епідеміолог — це теж важливо, але це більше теоретична робота, — пояснює Інна. — Ми проводимо інфекційний контроль: гігієна рук, раціональне використання антимікробних препаратів, правильне поводження з медичними відходами. Це робота з організацією процесу всередині лікарні, щоб попередити передачу інфекції від персоналу пацієнту і навпаки від пацієнта персоналу. А інфекціоніст — більш практична робота. Я працюю з пацієнтами і тут зовсім інша специфіка: встановити діагноз, призначити лікування, скласти план обстеження.

ВІСК ДЛЯ ЗСУ, ДЕШЕВШИЙ ЦУКОР ТА ДОРОЖЧІ МОЛОКОПРОДУКТИ

Що по чому? ■ Раз на місяць ми робимо огляд цін на ринку і порівнюємо їх з попереднім місяцем. У кінці листопада значно подорожчали деякі овочі, молочні продукти і м'ясо птиці домашньої. Ціни на свинину, крупи, цукор, олію поки стабільні

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Ринок на вулиці Василя Земляка у вівторок, 28 листопада, був морозним і не багатолюдним. Деякі продавці овочів закрилися через холод, а дехто працював до 12-ї години, а потім стали робити перестановки, щоб утеплити стінки своїх «ракушок».

Пані Людмила, що торгує овочами, запитувала нас, чи врятували вже лебедів на ставку. Відповіли, що з лебедями все буде добре, якщо люди не будуть їм кидати на кригу хліба. А той лебідь, що загинув на водокачці, залишився на совісті людей. Лебідь не гуска і годувати його в теплу пору року, то медвежа послуга для нього.

У центрі уваги покупців, як не дивно, був туалетний папір, квашена капуста, хліб домашньої випічки та сало — від 40 гривень до 160 за кіло, яким торгували у павільйоні.

У неділю було — 180, а сьогодні — вівторок, то менша ціна, — сказала продавчиня свинини.

М'ясо лопатка, задня частина, ребро коштували 160, філейна частина — 180.

На вулиці Василя Земляка ціна

на індо-качку та гуску — 150 гривень, кролятина — 200 гривень за кілограм, фермерська курка — 74 гривні за кіло. На 14 гривень подешевшало стегно курки: із 110 гривень за кіло до 93. Спостережливі господині кажуть, що стегно подешевшало, та тепер його з більшою кісткою продають.

Лимони коштують від 69 до 75 гривень за кіло. Ша-

У центрі уваги покупців, як не дивно, був туалетний папір, квашена капуста, хліб домашньої випічки та сало

рон — по 80. Виноград в середньому 85–110 гривень.

Щодо овочів, то їх вартість за місяць зросла. Помідори вже 80 гривень за кілограм. Перець болгарський — 100, капуста — 8, пекінська і свіжа — 40. Морква, порівняно з жовтнем, додала в ціні 4 гривні. Тепер її можна купити по 14 гривень за кілограм. Ціна на цибулю від 14 до 20. Вірніше попередній завіз — 20 гривень за кіло,

а новий — 14.

Часник у цей день можна було купити і по 70, і по 100, і по 130, і навіть по 190 гривень за кілограм.

Червоний буряк подешевшав, тепер його можна купити по 8 гривень за кіло. Тепличні огірки — від 75 до 90 гривень.

Вибір риби невеликий. Продавали карась по 50 гривень і по 80 — короп.

Ціни на молочні продукти підскочили на 10 гривень. Молоко тепер стабільно 40 гривень за півтора літра. Сир від 140 до 160, сметана сепараторна 120 гривень за півлітра, сироватка — 10 гривень за півтора літра. Масло домашнє — 400 гривень кіло.

Курачі яйця з птахоферми від 52 до 55 гривень за десяток. Яєць від домашньої курки ми не знайшли.

Щодо круп, то продукт для діабетиків гречка — 24 гривні за кіло. Рис круглий — 50, пропарений — 44, булгур із вермішелью — 58 гривень за кілограм.

Апетитною виглядала копчена м'ясна і рибна продукція. Ми її не пропонуємо, дієтологи не радять.

Олія соняшникова за акцією від 37 до 50 гривень за літр. Цукор від 28 до 30 гривень 50 копійок за кілограм.

Коли купляли корм собаці, до нас звернулися волонтери, які мають своєрідну копилку — гільзу від фаустпатрона. Просьте, у кого є можливість, нести віск для виготовлення окопних свічок. Партія свічок вже готова до відправки на передову. На ящику напис «грійте руки», а далі все те, що орки в українців заслужили.

У вівторок, 28 листопада, було морозно. Людей на ринку було не багато. Усі поспішали і майже не зупинялися біля яток

Волонтери просять допомоги з воском. З нього роблять окопні свічки, які зігрівають наших воїнів на фронті

Грали діти, ветерани футболу та дівчата-волейболістки

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Минулої суботи футболісти «Колос» (Махнівка) провели дві заключні гри першості Вінницької області з футболу серед юнаків 2011–2012 р.н. На стадіоні СК «Нива» вони виграли у «Ниви» та поступилися «Прем'єр Ниви».

У нашій віковій групі було вісім команд — «Нива», «Колос» (Махнівка), «Прем'єр Нива», ФК «Балкани 1», ФК «Балкани 2», «Темп» (Вінниця), «Вінсмайт», та 20-та школа місто Вінниця, — розповідає тренер дитячої команди «Колос» Микола Бабюк. —

Грою команди я задоволений, а команда незадоволена результатом. Було важко, ми тільки почали грати у форматі дорослого футболу. Трохи впливав на гру команди жереб. Наприклад, гра з «Нивою» у нас була о 15.10, де ми виграли в сильної команди з рахунком 1:0. А о 16.10 вже виходимо грати проти авторитетної «Прем'єр Ниви». Боротися, та втома далася взнаки, ми пропускали м'ячі в кінці першого

і другого тайму. У майстерності команда добре додала і це відчувають самі футболісти. Наостанок ми запитали у Миколи Бабюка, чи в чемпіонаті брали участь дівоча частина команди і які плани в команди на зимовий період.

— Так, дівчата грали разом із хлопцями, це дозволяє регламент змагань. Тільки 25 листопада була прохолодна погода і ми Насті Прокопчук, Ангеліні Куліш, Альоні Мельничук, Анні Капешчій дали відпочити, — каже тренер. — На зиму переходимо на футзал. Плануємо провести в Козятині турнір, приурочений до визволення Козятина від німецьких загарбників.

Порадували нас волейболістки. У суботу, 25 листопада, в Погребищі пройшов третій тур відбіркового етапу обласних змагань з волейболу «Олімпійська надія» серед дівчат 2009 р.н. та молодших. У цьому турі, як і двох попередніх наші спортсменки показали майстерність і видовищну гру. За підсумком 3-х турів наша

команда вийшла у півфінал, який відбудеться 9 грудня.

У неділю, 26 листопада, змагалися наші ветерани на майданчику зі штучним покриттям с. Андрушки. Відбувся розіграш Кубка «Відкриття обласного Чемпіонату з мініфутболу серед команд ветеранів».

У змаганнях взяла участь 5 команд, які волею жереба були розділені на дві групи. До Групи «А» увійшли «Сквира», «Ружин», «Володарка». «Сквира» перемогла «Володарку» 7:1; «Ружин» був сильнішим за «Сквиру» 2:0; «Володарка» з «Ружином» зіграли внічию 1:1.

У Групі «Б» грали дві команди. «Новоселиця» перемогла «Козятин» з рахунком 3:2 і вийшла до фіналу.

У грі за III-IV місце зійшлися «Козятин» — «Сквира», при рівній грі бронзові нагороди здобули сквиряни.

У фіналі зустрілися «Новоселиця» та «Ружин». Відкрили рахунок ветерани «Новоселиці». Невдовзі ружинці зрівняли раху-

нок. Так і завершилась перша половина зустрічі. В другому таймі команди обмінялися голами, що дало в підсумку 2:2.

У післяматчевих пенальті більш

влучними були гравці команди «Новоселиця», які і здобули Кубок відкриття обласного чемпіонату з мініфутболу серед команд ветеранів.

НА ПОХОРОН ДМИТРА БАТЬКА І ДЯДЬКА ВІДПУСТИЛИ З ФРОНТУ

Втрата ■ У понеділок, 27 листопада, ми проводжали в останню дорогу нашого земляка Дмитра Гончарука. Він прожив коротке та гідне життя, яке обірвалося рашистською ракетною. Найбільше він любив батьків, молодшого брата та спорт. Йому назавжди буде 23

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Зустріла громада свого захисника живим коридором від ЦРЛ до будинку, звідки він пішов захищати Україну. Біля будинку Героя зібралися рідні, близькі, сусіди, однокласники, друзі, друзі молодшого брата Дмитра Анатолія, знайомі і найближчі друзі батьків, куми Дмитра. Сам він ще не встиг одружитися, а похресників у нього було чимало.

Попрощавшись із Героєм вдома, траурна колона рушила до храму Святого Пророка Іллі. Заупокійну молитву за загибим воїном провели священники Православної церкви України настоятель храму Святого Пророка Іллі отець Роман Масира та настоятель храму Мокрих Пресвятої Богородиці Василь Влізло.

На подвір'ї церкви ми зустрілися з сусідами Діми Тетяною і Наталею. Вони, ледь стримуючи сльози, казали: «Якби Діма був живий, ми б про нього багато розповіли, а зараз, вибачте, на душі дуже важко».

Після служби Божої траурний кортеж з портретом воїна, короуєм та кошачками живих квітів, став переміщатися на площу.

Зустріла площа свого захисника, стоячи на колінах. Відкрила мітинг-реквієм начальник Козятинської відділу культури міської ради Світлана Рибінська

— 642 дні триває повномасштабне російське вторгнення. Війна — це не тільки битва за рідну землю та її існування. Війна — це велика трагедія, яка забирає з облич людей посмішку, рве серце на шматки, плавить всі мрії та надії. Війна — це ще й стук у двері громади з поганими новинами.

На жаль, сьогодні ми проводжаємо ще одне молоде життя. Ми втратили не тільки мужнього захисника, а й частину нашого серця. Його посмішка була, як сонце, що освітлювало навколишніх, а його відданість була найчистішим виявом любові до рідної землі, — сказала ведуча.

Народився Дмитро 29 листопада 1999 року в нашому місті. Закінчив першу школу та вступив в наше училище, де здобув професію помічника машиніста. Працював слюсарем по ремонту локомотивів у Локомотивному депо.

7 липня 2020 року був призваний на строкову службу. Служив у 15 окремому полку Національної гвардії України та проходив

Дмитро народився 29 листопада 1999 року. Йому назавжди 23

службу у Слов'янську. Там і отримав статус — учасника бойових дій. В грудні 2021 року повернувся додому та пішов на роботу в Локомотивне депо.

Після повномасштабного російського вторгнення, 10 травня 2023 року був призваний знову

8 серпня обірвався зв'язок з Дмитром. Тільки в листопаді стало відомо, що він загинув під час бойового завдання

на військову службу. Проходив навчання у Миколаївській 35-й бригаді морської піхоти військової частини А — 2407. З 25 липня був переведений до 18-го окремого батальйону морської піхоти, військової частини А — 4210.

Справжній патріот, відважний

та щирий. В першу чергу, Дмитро виконував найважчі завдання і лише потім все інше. До останнього підтримував зв'язки з побратимами з-під Слов'янська. Для них він був надійним, впевненим та відвертим — справжній товариш і друг.

8 серпня 2023 року з ним обірвався зв'язок. Мама вірила, що її син живий, десь у госпіталі. Тільки в листопаді стало відомо, що 8 серпня під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Урожайне Донецької області Дмитро Гончарук загинув.

У Дмитра залишився молодший брат — Анатолій, бабусі, дідусі, мама та батько, який з серпня 2022 року захищає нас з вами на Бахмутському напрямку, після поранення, яке там отримав, знову повернувся на фронт. Його відпустили на декілька днів — попрощатися з сином.

Важке горе в родині. Мама Оксана та тато Андрій стали на коліна перед сином

Дмитро мав багато друзів, які будуть згадувати його таким, яким він був — порядним, цілеспрямованим, добрим та щирим молодим чоловіком. Ніколи не міг відмовити у допомозі, всім, кому потрібно було, завжди підставляв своє надійне плече, — сказала ведуча і запросила до молитви священників.

Після заупокійної молитви слово мали митрофорний протоієрей отець Роман, міський голова Тетяна Єрмолаєва та класний керівник Дмитра Валентина Миколаївна. Всі троє говорили, яким добрим у житті був Дмитро та дякували батькам за добре виховання сина.

Після виступів біля мікрофона з загибим воїном стала прощатися громада, а попрощавшись, кортеж з тілом загиблого воїна взяв курс до міського кладовища. Поховали Дмитра Гончарука на Алеї Слави під Гімн України та військовий салют від салютної групи

Пам'ятаємо. Минув рік, як ми втратили Володимира Кравченка та Володимира Цимбаровича

МАРІЯ ЛЕХОВА

25 листопада — річниця загибелі Володимира Олександровича Кравченка — воїна, який віддав найдорожче за нашу можливість жити у вільній країні.

Володимир Олександрович Кравченко народився 15 березня 1998 року. Навчався у 3-й школі. У Козятинському залізничному училищі здобув професію «Слюсар з ремонту автомобілів».

У 2016–2019 роках пішов далі вчитися у Вінницькому коледжі Національного університету харчових технологій, де отримав спеціальність «Механік».

Закинула його доля у Київську область, Бучанський район, с. Копитів, там він і працював вантажником в АТБ-маркеті.

20 листопада 2022 року був призваний на службу до військової частини А-1910, а 25 листопада солдат стрілець-снайпер десантно-штурмового відділення, десантно-штурмової роти під час танкового обстрілу неподалік с. Червонопопівка Кременського району Луганської області отримав поранення несумісні з життям.

«У нього було багато планів на майбутнє та багато мрій. Він був дуже добрим, щирим, чуйним, люблячим сином, братом, онуком», — кажуть про Героя в громаді.

Похований Володимир на центральному кладовищі на Алеї Слави.

24 листопада 2023 року на фасаді будинку, де проживав Герой, встановили меморіальну дошку.

МАРІЯ ЛЕХОВА

25 листопада — річниця загибелі воїна Володимира Цимбаровича, який до останнього боровся за Україну, за кожного з нас.

Володимир Вацлавович Цимбарович народився 25 травня 1977 року у селі Козятин. Після закінчення школи вступив до Козятинського залізничного училища, потім відслужив строкову військову службу.

16 вересня 2022 року був призваний на службу до військової частини А 7085 та зарахований солдатом у 3-те відділення кулеметного взводу 2-ї стрілецької роти.

25 листопада 2022 року вірний військовий присязі, у бою за нашу Батьківщину, виявивши стійкість і мужність, під час бойових дій на південно-східній околиці населеного пункту Райгородок Харківської області Володимир загинув.

«Мріяв бути міліціонером, але доля вирішила інакше — він став залізничником і довгий час працював у депо, — зазначають у повідомленні міської ради. — Разом з дружиною виростив двох синів, а нещодавно отримав почесне звання — дідусь. Не встиг Володимир насолодитися любов'ю до онука. Але онук буде знати,

що його дідусь — справжній Герой. Володимир був гарним сином, добрим та чуйним батьком, люблячим чоловіком та вірним другом, який у будь-яку хвилину міг прийти на допомогу».

ЯК ПЕРЕЖИТИ ВТРАТУ БЛИЗЬКОЇ ЛЮДИНИ? ПОРАДИ ПСИХОЛОГА

Допомога ■ Війна безжалісна й завжди прагне влучити у найдорожче. Наче рана від кулі, втрата болить й не дає дихати на повні груди. Як жити далі з душевною травмою? Яка може бути реакція на втрату взагалі? І як підтримати когось, хто переживає велике горе? Розповідає Андрій Козінчук, психолог, що багато років працював з військовими у зоні бойових дій

НАТАЛІЯ ГОНЧАРУК

У війну ми несемо втрати, нам треба просто усвідомити це, прийняти. Що ще можна зробити, якщо шматок життя відірвався і ніколи вже не повернеться? У кожного під час війни є власна втрата чи не одна...

— Втрата є однією із найбільш важких психічних травм, — говорить Андрій Козінчук, відомий в Україні військовий психолог. — Що коїться з нами, коли ми щось чи когось втрачаємо? У нас є таке собі усвідомлення реальності, і в цій реальності мають бути якісь стабільні речі. Наприклад, мама тобі завжди приготує борщу, на твій дзвінок у поліції тобі обов'язково хтось дасть відповідь, а ресторанчик по сусідству відкритий і ти зможеш у будь-який момент туди зайти... Але реальність така, що ці всі речі змінні, вони не є постійними. І коли щось міняється, виринається, твій устрій життя ламається. Треба бути дуже гнучким. Наша психіка не сприймає те, що чогось із цього «постійного» може не бути. І коли оце виринається — в твоє життя просто приходять психотравмуюча подія. Сухо сказано. Травма. Більш реально і доступно: це приносить тобі забагато болю.

ЯКА МОЖЕ БУТИ РЕАКЦІЯ НА ВТРАТУ

■ **Ступор** — це коли психіка усвідомлює, що трапилося.

Тим, хто буде свідком: не виводьте цю людину, що втратила, зі ступору якимось екстремальними речами. Давати ляпаси, брызкати водою, кричати «давай, плач!» не можна.

— Якщо людина не виходить зі ступору більше, як дві години, варто запросити спеціаліста, психотерапевта, — говорить Андрій Козінчук.

■ **Емоційна нестабільність** — це сльози, крики, звинувачення.

Тут під гарячу руку може потрапити будь-хто. Наприклад, мамі сказали, що вона втратила сина. Вона впадає в цю реакцію сліз і може до будь-якого хлопця казати: «Чому ти не загинув, а мій син загинув!» і знищувати його морально для того, аби відновитися.

■ **Відсутність реакції** — ця реакція найнебезпечніша.

Людина спокійно займається справами. Вона більше зайнята тим, які страви будуть на поминальному обіді, ніж думками про те, як жити з втратою близької людини далі. Це тікання від трагедії, що спіткала. Зовнішній спокій.

— Всі радіють, як от прекрасно переносить ця людина втрату. В будь-якому випадку, не варто казати: «ну, ти би хоч заплакала...» чи ще щось таке, — каже психолог. — Ні, так це не працює. Потім можуть бути наслідки, втрата «дожене» цю людину і буде набагато гірше переноситися. Якщо ви бачите таку реакцію, як відсутність ре-

Військовий психолог Андрій Козінчук. Він спеціалізується на проблемах, пов'язаних із впливом військових дій на психічний стан людини

акції, то варто бути поруч.

— У питанні втрати психологія дуже сильно дружить з релігією (що не завжди буває), — говорить Андрій Козінчук. — Обое кажуть, що перші 40 днів взагалі нічого робити не варто, тому що 40 днів психіка тільки

Втрата — пустота. Як би це не було банально і просто, але її треба чимось заповнити. Чим? Якоюсь діяльністю

адаптується до цих подій, вона усвідомлює, що сталося.

Психолог розповідає з власного досвіду про те, від чого часто стає легше прийняти факт рідним загиблих військових: від того, що вони дізнаються страшні деталі смерті рідного. Якщо їх побратими не розказують (важко інколи розповідати в деталях), вони не вірять і не приймають смерть.

Також Козінчук говорить, що військові просять бійців лишати листи для рідних перед бойовим виходом.

— Це не заповіт. Це те, що вони хотіли би сказати, якщо загинуть. Це те, що вони не встигли сказати, — пояснює психолог. — Дуже багато таких людей, які не встигли щось сказати. І найчастіше це дві речі: вибач і люблю. Мужні дядьки такі, брутальні, але насправді вони всі хочуть вибачитися і зізнатися в коханні або ще раз сказати слова своєї любові.

ЯК ПЕРЕЖИТИ ВТРАТУ БЛИЗЬКОЇ ЛЮДИНИ

Ще раз: 40 днів психіка буде тільки починати відновлюватися, зліплюватися, усвідомлювати, що цієї людини більше немає.

— Після цього, як правило, пишеться терапевтичний лист, — каже Андрій Козінчук. — Як не дивно, але вам потрібно відповісти на кілька запитань. Письмово. Саме ручкою. На папері.

1. Хто ця людина (як ви її ідентифікуєте, хто він чи вона)? І це не просто батько, чоловік чи син, а що ця людина для вас?

2. Чому я її/його люблю чи любив/любила? За що?

3. За що я злюсь на цю людину?

4. Що я не встиг (не встигла) сказати цій людині чи зробити з цією людиною?

5. Що би я зробив/зробила, якби ця людина була жива?

— Напишіть цей лист, — радить психолог. — Може, не спішіть, трохи зачекайте, але це має бути точно не раніше, як через 40 днів після втрати, і не пізніше року. Ви самі вирішуєте, коли саме напишете і що зробите з цим листом. А що можна з ним зробити? Спати, наприклад, або ж реалізувати написане. «Я не встигла щось зробити» — це може означати, що ви ще можете щось зробити. Напри-

клад, в мене є одна мама, яка дуже сильно горювала за сином, і це логічно, бо мами не мають хоронити своїх дітей. Ми з нею вирішили, що вона напише книгу про сина. Ще одна мама хоче перейменувати на честь сина вулицю, де вони жили...

Це все про, зрозуміли, про діяльність. Втрата — пустота. І як би це не було банально і просто, але цю пустоту треба чимось заповнити. Чим? Якоюсь діяльністю. Творінням. Увічнити славу. І навіть якщо не вдасться перейменувати вулицю чи школу, зможете в процесі проговорити, який крутий ваш батько, син, чоловік...

— Це може здатися безкорисним, недієвим, і ви оберете найгіршу дію, що можете придумати: страждати, — говорить психолог. — Є такі мами і дружини, які обирають страждати, завжди ходити в чорному. У мене до таких людей є одне запитання: чи хотів би син/чоловік, аби ви страждали? І вони точно скажуть: ні. Так от, що скажу: страждайте, горюйте, але це має бути якийсь час, після того вам треба буде брати в руки своє життя, змінювати його і створювати щось нове, заповнювати пустоти. Вважайте, що так хотів той, кого ви втратили.

ПІСЛЯМОВА

Кожна втрата, найімовірніше, матиме видимі наслідки. За словами Андрія Козінчука, людина може посивіти, стати смутною і не бачити ніде розради. А може бути — навпаки. Людина може захотіти активно доживати життя за сина, онука, чоловіка чи кого втратила. Може захотіти робити позитивні речі навіть після таких психотравмуючих подій.

— Якщо ви когось втратили — це дуже жахливо. Але за будь-яких обставин не втрачайте себе, бо це зробити набагато легше, ніж пережити втрату когось іншого, — говорить психолог.

Як підтримати когось, хто переживає втрату

— Для того, аби ви могли підтримати людину в горі, ви маєте бути в ресурсі. Бо якщо будете когось підтримувати, а самі «розкати» — ну то це така собі підтримка. Грубо кажучи, у стоматолога не можуть бути гнилі зуби, хоча це й не впливає на його майстерність, — говорить Андрій Козінчук.

Далі тезово даємо його рекомендації для людей, що опинилися поруч у важкий момент і хочуть допомогти пережити втрату.

Як підтримати? Треба просто бути поруч. Це не обов'язково поруч фізично. Головне: я з тобою, я тут і мені також болить.

Якщо хочете цю людину обійняти, потримати за руку (це дійсно працює), то варто сказати про це: хочу тебе обійняти, іди обійми. Ні в якому разі не робіть це насильно. Слова підтримки. Що можна ска-

зати цій людині? Не існує формули ніякої, такого немає, що оце сказали і — «фух, дякую, мені вже набагато легше...» Якщо будете казати одну з нісенітниць типу «Бог забирає найкращих», «він загинув, а нам ще жити», «нічого-нічого, якось воно буде», то знайте, що ви не вирішуйте нічого, бо немає таких слів, які б робили людині краще. Є дії. Ви знаходитеся поруч, ви кажете, що вам також болить, і ви можете ще піклуватися про цю людину, про її фізіологічні потреби (пити, їсти, допомагати дійти в туалет). Ще можна сказати: якщо хочеш, то можу лишитися ночувати з тобою (якщо дійсно у вас є така можливість). І якщо допомагаєте пити-їсти, то ні в якому разі не заставляйте. Все має бути добровільно, ніякого насилья, особливо в таких важких ситуаціях.

І запам'ятайте: якщо ви підтримували людину, пройшли з нею поруч похорони, все, і ви закінчили, то навіть якщо ви цього не відчуваєте, ви дуже виснажені. Наповнюйте ресурс. Тим людям, які підтримують інших людей, також треба підтримка.

— І ще одна особливість є. Коли ви підтримуєте людину, що має втрату, скоріше всього, що ви не побачите вдячності, — говорить психолог. — Ви не побачите якоїсь реакції, і вам може здаватися, що ви все робите в пусту. Нічого не в пусту! Потім, може, через рік, через два, ця людина згадає і скаже вам дякую. І вона буде вдячна не просто на словах, а щиро. А одразу не чекайте ніякої реакції, бо там ресурсу майже нема, людина вичавлена, роздавлена, максимум її в цей момент — кивок головою.

«СТАВОК ЗАМЕРЗАЄ, А ТАМ ЛЕБІДЬ»

Природа ■ Козятинчани б'ють на сполох — вдарили морози, вода почала братися кригою, а на сільському ставку сидять лебеді. Ми отримали з цього приводу телефонні дзвінки та повідомлення, про це пишуть і в соцмережах. Чи потрібно рятувати птаха, чи він сам перезимує — з'ясовували наші журналісти

ОЛЕНА УДВУД,
ІРИНА ШЕВЧУК

З року в рік, з приходом осінньо-зимового періоду, коли настає мінусова температура і замерзають водойми, люди хвилюються за пернатих красенів-лебедів, якщо ті не встигли чи не забажали відлетіти в теплі краї. От і цього року на сільському ставку є кілька птахів, які залишилися на зимівлю тут. Білі, гарні та здорові з виду, вони, то втрюх хлопчуться у тій частині ставу, де вода через течію не замерзла, то один, пірнає за здобиччю на глибину.

Звісно, мешканці громади, йдучи повз водойму, хвилюються за життя лебедів, адже думають, що птахи через холод та лід можуть загинути. Як от, наприклад, мешканка села Козятин Юля. Вона зателефувала на гарячу лінію газети «RIA-Козятин» і ледве не плачучи сказала: «Шкода дивитися, ставок замерз, а на ньому лебідь. Він же може загинути, врятуйте його, позвоніть рятувальникам чи зоозахисникам. Хай вони його помістять в тепле та затишне містечко, аби він спокійно перезимував».

Це не єдине звернення стосовно прихистку лебедя у селі Козятині. Наш читач Олександр

Коломієць теж написав повідомлення у групу «RIA-Козятин» на сторінці Фейсбук: «У ставку біля роздоріжжя села Козятин лебідь білий один залишився, не зміг видно вилетіти. Замерзає вода. Загине, потрібно врятувати, прихистити».

Ми зателефували у пресслужбу Головного управління ДСНС у Вінницькій області і переадресували прохання стурбованих долею лебедя мешканців Козятини. Нас запевнили — такі ситуації виникають з року в рік. Для птахів погодні умови зовсім не загрозливі, вони можуть витримати мороз до -25. Вода на ставку в місцях, де є течія, не замерзає повністю, тож лебідь «не примерзне» до неї і не замерзне, рятувати його від цього не потрібно. Тим паче, незабаром, за прогнозами синоптиків, знову будуть «плюси».

Також у рятувальній службі пояснили — для того, щоб лебідь не загинув, його потрібно годувати і ні в якому разі не хлібом, а зерном. А якщо пернатий на перший погляд має проблеми зі здоров'ям, то в першу чергу потрібно звернутися за допомогою до зоозахисників. Бо навіть якщо рятувальники дістануть лебедя з водойми, йому потрібно знайти прихисток, а це питання також

Це вже не перший рік на сільському ставку у селі Козятин лебеді залишаються на зимівлю. Люди хвилюються, аби птахи не загинули у холоднечу. Зоозахисники заспокоюють — з ними все добре

до зоозахисників.

Те, що лебеді на сільському ставку не потребують порятунку, підтверджують і козятинські зоозахисники. Волонтерка Людмила Іллієвич-Швець наголошує — критичної ситуації та загрози життю пернатих немає, тому не потрібно панікувати.

Волонтери наголошують: лебедів у жодному разі не можна годувати хлібобулочними виробами чи сосисками

— Вже два дні як фейсбук майорить дописами «Врятуйте, в селі Козятині лебідь замерзає», — каже Людмила Іллієвич-Швець. — Це неправда, вчора я їздила туди, лебідь спокійно плаває, щось собі шукає у водичці, але все одно страх на нього люди наганяють, тому він неспокійний. Сьогодні

вже я взяла у сусіда кукурудзи, нарізала моркви, щоб його погодувати, але поки нереально йому їжу закинути, треба, щоб він трохи ближче підійшов до берега. Їх уже сьогодні там троє, дякувати Богові, він не один. Там є гарна течія, птахи плавають. Потім бачу, один плаває, двоє вилізли на лід, клювики поховали під крильця і сплять.

Волонтери наголошують — рятувати лебедів не потрібно. За тих умов, які є зараз, вони можуть спокійно перезимувати. Для них температура нижче нуля не є страшною. Лебеді переносять холоди за рахунок щільного пухового покриву та підшкірного жиру. Це допомагає захищати тіло від морозу та вітру. Якщо крига не вкрила водне плесо повністю і є відкрита вода, хоча б лунка 2 на 2 метри, лебідь може спокійно зимувати на водоймі.

Птаха потрібно рятувати лише тоді, коли він поранений, якщо у нього зламані чи вивернуті кри-

ла або якщо на птахові є сторонні предмети, наприклад, риболовна волосінь, блесна. Однак якщо ви бачите на ший кільце з номером — це не сторонній предмет, а орнітологічна мітка. Також птах потребує порятунку у тому випадку, якщо він залишився один на повністю замерзлій водоймі. Але якщо на повністю замерзлій водоймі група птахів, то вони найімовірніше чекають, поки вода розмерзнеться.

Лебеді — птахи перелітні, тому вони зазвичай на зиму відлітають південніше. Але на невеликих водоймах, а саме таким є наш сільський став, лебеді зазвичай залишаються довше. Причина у тому, що їх підгодовують люди і вони не відлітають зі свого «хлібного місця».

Щодо годування, то лебедям не можна давати булки, пиріжки, сосиски. Краще буде, якщо ви на березі насипете кукурудзу чи пшеницю, натертий гарбуз, листя капусти або ж дрібну сиру рибу.

«Зима, холод і ви цих дітей виносите?!»

ОЛЕНА УДВУД

Знову хтось із козятинчан позбувся своїх чотирилапих. У ці вихідні викинули на вулицю трьох маленьких кошенят. Бідолаг залишили на великому базарі біля магазину, де продають килими. Можливо, в надії на те, що муркотиків забере хтось, хто прийде на заупи. Небайдужі козятинчани, які побачили малечу, повідомили про це волонтерів.

— Шойно я кинулася туди, поїхала на той базар, кошенят там вже не було, — розповідає Людмила Іллієвич-Швець, зоозахисниця. — Біля магазину з килимами проходив чоловік. Я запитала його, чи він не бачив кошенят. Він каже — вони вже у нас, біля смітника на Володимира Великого, у цьому дворіку, де п'ятиповерхівка біля четвертої школи. Там я познайомилася з жіночкою, вона сама переселенка з Києва і зараз вона їх там підгодовує.

Волонтери обурюються — як

можна виставити тварин за двері у таку негодю?! Адже коти — теплолюбиві. Для них навіть температура в нуль градусів — справжній виклик.

— Зима, холод, такий вітруган і ви цих дітей виносите?! Газета є, на крайній випадок, якщо ви не вмієте користуватися інтернетом. Можна написати оголошення. Кожен простягне руку допомоги. Що з людьми не так? Куди вже далі? Для чого перетворювати

життя цих тварин на пекло? Немає слів. Така ніч холодна, вітер дує, сама прокидаєшся, дивишся через вікно, що там відбувається на вулиці, бо страшно, а це дітки маленькі від мами з теплої хати. Як до людей достукатися?!

Тепер чотирилапій малечі терміново потрібно знайти сім'ю, щоб муркотики не жили на вулиці. Якщо хочете забрати тварину до себе, телефонуйте за номером (063) 605-92-04.

Їх двічі покинули напризволяще

ОЛЕНА УДВУД

Двоє братиків-близнюків чекають, коли їх прихистять люблячі сім'ї. Цим сірим муркотикам двічі не пощастило. Перша горе-господарка, у якій жила малеча, залишила їх у дворі покинутого будинку. Вони прибилися до жінки. Вона розчулилася і почала їх підгодовувати. Але це тривало недовго. Певно,

муркотуни дещо набридли жінці, тому що вона вирішила вивести їх у «більш людне місце».

Тепер чотирилапики знову самі і знову на вулиці. Волонтери шукають для них домівку. Можливо ви, або хтось із ваших знайомих давню мріяв про кошеня. Якщо ви готові прихистити когось із цих крихіток, телефонуйте за номером (068) 260-18-94.

ЯК ОТРИМАТИ ДОПОМОГУ В РАЗІ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Важливо ■ Поліція спільно з представниками влади, освітянами та працівниками соціальних структур провела робочу нараду. На засіданні обговорювали протидію домашньому насильству. Які випадки трапляються у Козятинській громаді найчастіше та що робити, аби покарати кривдника

ОЛЕНА УДВУД

У понеділок, 27 листопада, представники поліції, влади та працівники соціальної сфери зібралися у залі засідань на робочу нараду. Причина — обговорити протидію домашньому насильству. — Основна наша мета — провести роз'яснювальну роботу серед населення як в навчальних закладах, так і в публічних місцях, — каже заступник начальника відділення поліції, начальник сектора взаємодії з громадою Євгеній Трайдакало. — Так само необхідно проводити перевірку сімей, де вчиняється домашнє насильство. Звертати увагу на сім'ї, де потерпілими або кривдниками є неповнолітні або діти присутні під час домашнього насильства. Адже вони автоматично стають потерпілими від домашнього насильства. Як повідомили на засіданні, щотижня поліція складає орієнтовно 10-12 протоколів із приводу домашнього насильства. Його вчи-

няють переважно чоловіки, віком 30-50 років. І здебільшого вони це роблять напідпитку.

— Раніше, поки не змінилося законодавство, до осіб, які вчиняли домашнє насильство, застосовувалося тільки два адміністративних стягнення — громадські роботи і адміністративний арешт, — продовжує Трайдакало. — У більшості випадків це було дуже дієво. Один раз посварився, а потім ходить у поліцію, в центр пробації, у «Відродження», потім ці відробітки перевіряють. Якщо громадські роботи не виконували, ми заміняли покарання на арешт.

Ще один захід, який застосовують проти тих, хто вчиняє домашнє насильство — проходження корекційної програми. На програму кривдника можуть відправити за рішенням суду за поданням поліції. Однак поліція поки не ініціює такий запобіжний захід, адже у громаді відсутній спеціаліст, який може проводити корекційну програму.

— Ще один із методів недопущення домашнього насильства — обмежувальний припис, — каже Євгеній Трайдакало.

— Обмежувальний припис забороняє з'являтися кривднику за місцем проживання потерпілої до 6 місяців, — приєднується до обговорення Олександр Комар, директор Козятинського місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги. — Суд може продовжити цю заборону ще на 6 місяців, якщо кривдник повторно скоює насильство в сім'ї. Це дуже дієвий захід, який ми застосовуємо. Законом Укра-

У поліції наголошують — за систематичне домашнє насильство передбачена кримінальна відповідальність

їни передбачено, що постраждалі від домашнього насильства мають право на отримання безоплатної вторинної допомоги. Постраждалій не потрібна довідка про доходи. Ми складаємо заяву в суд і супроводжуємо потерпілу в суді. Нам для цього потрібен витяг із Єдиного реєстру досудового розслідування, що потерпіла сторона зверталася до поліції, або талон-повідомлення, якщо має місце кримінальний злочин. Єдине, що вимагає суд — щоб була систематичність скоєння насильства. Це потрібно, щоб були складені

Євгеній Трайдакало каже, що часто ті, хто вчиняє домашнє насильство, залишаються не покарані. Причина у самих постраждалих

не один, а два-три протоколи і розглянуті в суді.

— Це практика нашого суду, що повинно бути кілька протоколів? — запитала міський голова.

— Так, але спочатку, коли обмежувальний припис вводили, достатньо було навіть нероз'янутого факту, — відповідає Євгеній Трайдакало. — Поліція може винести терміновий заборонний припис і заборонити кривднику до 10 діб проживати і спілкуватися із потерпілою. Більше 10 діб — це вже обмежувальний припис. Він виноситься за позовною заявою.

За словами Євгена Трайдакала, проблема в тому, що не всі виконують терміновий заборонний

припис. Хоча за це передбачена кримінальна відповідальність. Так само, як і за систематичне вчинення домашнього насильства. Втім порушники часто залишаються непокараними. І причина зачасти у самих потерпілих.

— Є протоколи, а ми порушити справу без заяви потерпілої не можемо, — пояснює Трайдакало. — Часто буває так, що потерпіла заяву написала, потім вони помирилися і вона не хоче розгляду справи, відповідно, прокурор не хоче відправляти матеріали до суду. Хоча у нас в колишньому Козятинському районі є особи, які сидять у в'язниці за систематичне домашнє насильство.

Організували у тюрмі підпільний кол-центр

АНАСТАСІЯ КВІТКА

Кіберфахівці СБУ та співробітники Кіберполіції нейтралізували у вінницькій тюрмі злочинну організацію, яка масово видурювала гроші з банківських карток українців.

Незаконну діяльність організував так званий «смотрящий» за однією з виправних колоній Вінниччини, в'язень-кримінальник на прізвище «Геша». До незаконної діяльності він залучив до 30 осіб, більшість з яких відбували «строки» у тюрмі, або їхніх спільників, що вже вийшли «на волю».

— На рахунок зловмисників майже 70% усіх шахрайських схем, які коли-небудь застосувалися до одного із провідних держбанків України. При цьому кількість ошуканих клієнтів становить десятки тисяч потерпілих. Фігуранти телефонували клієнтам банку та представлялись «співробітниками служби безпеки» фінустанови. Під час таких розмов зловмисники повідомляли вкладникам, що їхні розрахункові картки нібито намагаються зламати шахраї, — повідомляє СБУ Вінницької області.

Потім зловмисники пропонували громадянам перевести ко-

шти на так званий «безпековий рахунок» через онлайн-додаток, щоб «вберегти заощадження від викрадачів».

Таким чином фігуранти вводили потерпілих в оману та змушували їх переводити свої гроші на підконтрольні банківські рахунки шахраїв. Після цього їхні спільники «на волі» знімали готівку та передавали її в «злочинську касу».

Під час 27 одночасних обшуків за місцями перебування учасників угруповання вилучили мобільні телефони, ноутбуки, sim-картки операторів мобільного зв'язку та чорнові записи, якими користувалися зловмисники; банківські картки та гроші, здобуті злочинним шляхом.

На підставі зібраних доказів 10 зловмисникам повідомили про підозру за різними статтями

Кримінального кодексу України: 2 особам — за ч. 2 ст. 255-1 (встановлення та поширення злочинного впливу, вчинене в установах виконання покарань), ч. 4 ст. 190 (шахрайство);

1 особі — за ч. 5 ст. 255 (створення, керівництво злочинною організацією собою, яка перебуває у статусі суб'єкта підвищеного злочинного впливу, в тому числі у статусі «злочинця в законі», ч. 4 ст. 190 (шахрайство);

7 особам — за ч. 4 ст. 190 (шахрайство).

П'ятьох зловмисників затримали, ще п'ятьох фігурантів-в'язнів — перевели до дисциплінарного ізолятора виправної установи. Крім того, вирішується питання щодо повідомлення про підозру ще 17 учасникам злочинної організації.

Допомагав росіянам

АНАСТАСІЯ КВІТКА

За публічного обвинувачення прокурорів Вінницької обласної прокуратури за державну зраду засудили 30-річного жителя Вінниці, громадянина України (ч. 2 ст. 111 КК України). Прокурор у суді довів, що обвинувачений свідомо погодився на співпрацю з фсб російської федерації, сприяючи ворожій спецслужбі у підготовці ракетних атак на Вінницю. Для цього він збирав і передавав росіянам інформацію про об'єкти військової й цивільної інфраструктури в обласному центрі, їхнє адресне розташування, режим роботи та охорони. Зокрема встановили, що вінничанин у травні-червні 2023 року вів спостереження за територією одного з підприємств оборонного комплексу, вивчав місця розташування контрольно-пропускних пунктів,

фіксував факти в'їзду/виїзду військової техніки.

Крім того, за допомогою спеціального програмного забезпечення він сканував мережі Wi-Fi та вежі мобільного зв'язку поблизу стратегічних військових об'єктів у Вінниці.

Здобуті дані з фотодоказами та електронними картами обвинувачений надсилав куратору, який підтверджував їх отримання і використання у проведенні підпільної діяльності проти України.

— Чоловіка затримали під час його чергового спостереження за оборонним підприємством та вилучено речові докази вчинення злочину. На час слідства чоловік перебував під вартою. У суді свою вину не визнав, — додають у повідомленні Вінницької обласної прокуратури. Днями суд виніс вирок — 15 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

«МЕНІ Є ЧИМ ПРИШАТИСЯ. Я МОЖУ З ГОРДІСТЮ ПРОЙТИ ПО КОЗЯТИНУ»

Персона ■ Універмаг «Ювілейний», будинок побуту, ресторан «Козятин», зараз «Дім меблів», магазин «Світанок», будівля центру зайнятості та державної податкової інспекції. Це невеликий перелік об'єктів, до яких доклав свій талант і наполегливу працю будівельник з іменем Олег Каменний. Він майже 50 років присвятив улюбленій справі — розбудові нашого міста

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Родом Олег Каменний з Могилів-Подільського. У 1956 році він розпочав навчання у Вінницькому будівельному технікумі. Професія прийшла йому до душі, тому вирішив присвятити їй своє життя. Працюючи будівельником, досягнув високих результатів, маючи відповідну освіту та характер.

Три роки служби в танкових військах лише додали рішучості продовжувати навчання далі. Тому юнак без вагань, незважаючи на те, що інші в такому віці закінчували навчання, вступив на стаціонарне відділення будівельного факультету Рівненського інституту інженерів водного господарства. Любов до професії та цілеспрямованість дали можливість закінчити навчання та отримати диплом з відзнакою.

Під час однієї з навчальних практик, в 1964 році, доля привела Олега Каменного в місто залізничників Козятин.

Наполегливого і кмітливого практиканта керівництво тодішнього дорбуду помітило і щоб вже не відпускати, зробило його своїм стипендіатом. Так Олег Каменний став одночасно залізничником, будівельником і мешканцем нашого міста, до якого після закінчення інституту переїхав разом із дружиною.

Починав свій трудовий шлях Олег Каменний у тодішньому будівельному управлінні № 2 Південно-Західної залізниці на посаді будівельного майстра і відразу зарекомендував себе як високоосвічений спеціаліст.

Будівельник розповідає, що

на той час розпочалася широкомасштабна реконструкція всіх виробничих ланок залізничного вузла, а також набирала обертів розбудова житлово-комунальної мережі міста. Для багатоповерхового будівництва необхідно було створити нову мережу комунікацій. І цю відповідальну роботу доручили молодому інженеру.

Каналізаційні мережі головного колектора, очисні споруди, нова котельня в центрі міста, друга гілка водогону із Сокильця — ось таке випробування для молодого спеціаліста влаштувало керівництво міста, і він з ним впорався на відмінно. Олег Каменний пояснює, що головна ознака його роботи — це творчий підхід до вирішення поставлених завдань.

На складних болотистих ґрунтах він уперше запропонував тоді ще зовсім новий метод пірамідальних паль для побудови фундаментів. Це значно прискорило процес будівництва і підвищило його ефективність і надійність. Взагалі на рахунку Олега Каменного десятки раціоналізаторських пропозицій та монографій. Стиль його роботи — не боятися нововведень, удосконалювати свій фак. Йому доводилося працювати на посадах старшого інженера з проектування, виконроба, начальника виробничо-технічного відділу, а з 1974 року обіймав посаду головного інженера.

Не раз обставини вимагали доводити свій високий фаховий рівень. Особливо йому запам'ятався такий випадок.

— Викликав мене до себе перший секретар райкому партії Іван Лучковський. Тоді залишкові

кошти намагалися витратити на будівництво. Область гроші давала та завше з умовами. А у нас місто і район просто задихались без приміщення нової поліклініки. Обласне фінансове управління погодилося виділити кошти на його будівництво, але за умови, що воно буде завершено до кінця поточного року. Мало того для підготовки проектно-кошторисної документації виділило, аж одну добу, сподіваючись, що з таким завданням у Козятині не впораються і виділяти гроші не буде потреби, — згадує Олег Каменний. — У моєму розпорядженні була всього одна ніч. Проте на ранок всі необхідні документи лягли на стіл Першого секретаря райкому. Такими ж рекордними темпами йшло й будівництво й у встановлені терміни козятинчани отримали нове приміщення поліклініки.

У 1986 році вже досвідчений фахівець Олег Каменний очолив

В часи незалежної України, Олегу Каменному було присвоєно почесне звання заслужений будівельник України

колектив залізничних будівельників.

— Це мабуть найпродуктивніший період в моїй кар'єрі, — згадує Каменний. — Справжній будівельний бум тривав у місті залізничників. Нові навчальні корпуси отримало залізничне училище, що дало поштовх до розбудови цілого мікрорайону міста. Оновила свої приміщення відділкова лікарня. Вперше в Козятині розпочато будівництво типових 9-поверхівок.

Для закріплення кадрів на підприємстві новий начальник розпочав будівництво 30-квартирного будинку для власних працівників. Для занять спортом та відпочинку будівельників збудували спортзал та фізкультурно-оздоровчий комплекс із басейном та сауною і тренажерним залом.

— Результати не забарилась, — продовжує свою розповідь Олег Каменний. — Наша волейбольна команда неодноразово ставала

Незважаючи на поважний вік, Олег Каменний у вирі громадських подій. Допомогає людям вирішити проблеми

призером районних змагань.

За ініціативи нового начальника було створено футбольну команду «Будівельник», яка майже через 10 років затишшя вивела козятинський футбол на обласний рівень. Згодом на базі команди Будівельник було створено команду «Горизонт».

У ті часи колектив будівельно-монтажного поїзда став лідером будівельної галузі серед залізничних підприємств Південно-Західної залізниці. Колеги з інших управлінь навіть жартували, що змагатися з козятинчанами безперспективно. Вони перехідний червоний прапор зі своїх рук не випускають.

Внесок керівника підприємства був оцінений знаком Почесний залізничник, а вже в часи незалежної України, указом Президента України Олегу Каменному було присвоєно почесне звання заслужений будівельник України.

Серед багатьох нагород, яких удостоївся Олег Каменний, є одна, яку він особливо цінує. Ще в 1991 році до нього звернулись за підтримкою віряни, щоб допоміг їм збудувати храм, достойний нашого міста. Віруючі на той час мали лише невелику капличку біля старого кладовища.

Багатьох зусиль і винахідливості довелося докласти, щоб

у ті скрутні часи будівництво не припинилось. А 5-го серпня 1995 року відбулося освячення храму. Нині покійний блаженніший Володимир нагородив Олега Каменного грамотою та ювілейною медаллю за заслуги перед українською православною церквою. Як зазначив він сам, головна нагорода для кожної людини — це пам'ять, яку людина залишає за роки своєї трудової діяльності і відношенні до людей.

— Я з гордістю можу пройти вулицями Козятини. Але я ніколи не кажу: «Я збудував», а наголошую, це «ми збудували».

Не дивлячись на поважний вік, ветеран-залізничник постійно у вирі громадських подій. Будучи помічником народного депутата, він постійно тримає на контролі виконання звернень, скарг та запитів від мешканців громади. Звертається особисто в різні інстанції щодо аварійних споруд через греблі ставків чи з відчуження приміщень. До нього може звернутися за допомогою кожен, хто її потребує.

Наостанок зустрічі ми запитали його, чому він не згадує, що їх підприємство ЦДЮТ будували?

— Його будувала не тільки наша організація. Його будували всім містом і районом. Тому цю будівлю я не згадую.

У селі Зозулинці заклали розплідник на 10 тисяч дубів

АНАСТАСІЯ КВІТКА

Для відновлення лісового балансу, в рамках програми ООН «Десятиліття відновлення екосистем» представники ЮНЕП Ольга та Микола Черневич на своїх ділянках заклали розплідник на 10000 саджанців дуба. Адже дуб є основою реліктових лісів, які з прадавнього часу ростуть на нашій території.

Волонтери повідомляють — посадковий матеріал отримали із Івано-Франківської області.

— На жаль, традиційні підходи до відтворення лісових насаджень зазнають складнощів, бо через глобальні зміни клімату щороку падає процент рослин, що успішно укорінюються

та приживаються. Тому на дослідних ділянках в селі Зозулинці відпрацьовуються нові методи та схеми висадки лісу. На цій кількості саджанців ековолонтери не планують зупинитися, бо для того, щоб компенсувати витрати кисню для дихання дорослою людиною, необхідно сім-десять великих дерев. Та й кількість лісів, які потребують відновлення у нашому регіоні, значна, — додають волонтери.

Для створення природної різноманітності лісів на ділянках вирощуються також саджанці волоського горіха власної селекції, липи, берези, а також ведеться робота по адаптації катальпи, ленкаранської акації тощо.

ОЦЕ ЮВІЛЕЙ! НАШІЙ БІБЛІОТЕЦІ ВИПОВНИЛОСЯ СТО РОКІВ

Вітаємо ■ Козятинська публічна бібліотека відсвяткувала сторічний ювілей. Із нагоди круглої дати у книгозбірні провели урочистості. На заході показали, якою була бібліотека у різні роки, а ще своїми спогадами про бібліотеку поділилися постійні читачі, які разом із закладом не один десяток років

ОЛЕНА УДВУД

Козятинська публічна бібліотека цього року відзначила сто років від дня заснування. Із нагоди ювілею в книгозбірні провели невеликий захід, на який запросили представників влади міста та друзів бібліотеки. Перш за все, хвилиною мовчання вшанували Героїв, які загинули за Україну. По тому виступили міський голова Тетяна Єрмолаєва та секретар міської ради Ірина Репало.

На екрані почали транслювати старовинні світлинки першої у місті книгозбірні. Ведуча заходу, бібліотекар Тетяна коротко розповіла про історію закладу. Перша у Козятині бібліотека була у кінотеатрі «Експрес» (нині закритий Районний будинок культури). Фонд книгозбірні налічував всього дві тисячі книг. Того ж року Козятин отримав статус районного центру і в місті створили районну бібліотеку. Під час Другої світової війни приміщення, де розташовувалася книгозбірня, зруйнували і заклад втратив увесь книжковий фонд, який на той час налічував більш ніж 22 тисячі примірників.

СЕРЕД НОЧІ ОБВАЛИЛАСЯ СТЕЛЯ

У 1947 році громада району спільними зусиллями відбудувала бібліотеку. Книгозбірня з чотирма невеликими кімнатами знову відчинила свої двері для читачів. Шоправда, книжок на той час було зовсім мало — лише 3,5 тисячі. Директором тоді була Надія Бондарчук.

У 1986-му на бібліотеку чекало чергове випробування — однієї ночі взимку через надмірну кількість снігу не витримала та об-

валилася покрівля. Під завалами залишилися видання та майно бібліотеки. Довелося шукати нове приміщення. За два роки воно знайшлося — у Козятині методом народної забудови звели триповерхову будівлю для Центру дитячої та юнацької творчості. Два поверхи у цьому приміщенні виділили для бібліотеки і з того часу книгозбірня розташовується саме тут. На той час книжковий фонд становив уже 77 тисяч документів, а очолювала заклад Галина Савченко.

У 2006 році новим директором книгозбірні призначили Тетяну Дячук, а з 2018 року бібліотеку очолює Анна Мочарська. Новий етап у розвитку закладу стався два роки тому, коли територію колишнього Козятинського району розділили на чотири громади. Тоді районна бібліотека отримала статус публічної міської бібліотеки.

— Я хочу в першу чергу подякувати нашим партнерам, — звернулася до гостей Анна Мочарська, директор бібліотеки. — Це управління освіти та спорту, директори шкіл, вчителі, з якими ми тісно співпрацюємо, музична школа, центр дитячої та юнацької творчості. Хочу подякувати нашим майстриням, яких ми запрошуємо на майстер-класи. А найголовніше хочу подякувати нашим читачам, які завжди нас підтримували і підтримують. Але одна людина нічого не може зробити. У мене є дуже хороша команда. Колектив — це душа бібліотеки. Спочатку нас було багато, тепер нас трохи менше, але ми намагаємося тримати той рівень, який тримали ветерани, які набули певні досягнення і намагаємося їх підтримувати і примножувати.

«ТОДІ ЦЕ БУЛА БІДНЕНЬКА ХАТКА»

Гості, які завітали на ювілей, говорили слова привітань. Чимало з них ділилися своїми спогадами про бібліотеку.

— Я стала читачем, коли дитяча бібліотека розташовувалася ще там, де нині пенсійний фонд, — розповідає Оксана Тихомирова, директор дитячої музичної школи. — Коли ми навчалися в школі, то часто виступали з монтажами віршів на різних підприємствах і іноді нас викладачі делегували в бібліотеку, щоб ми готували ці монтажі. Це було так зворушливо, коли ти приходиш, просиш вірші на певну тематику, і працівник бібліотеки дає вирізку зі скріпкою, а іноді в папочці, і там саме те, що тобі треба. Ти навіть не книги шукаєш, а тобі вже дали готове.

— Читачем бібліотеки я став у дуже ранньому віці, я навчився читати дуже рано, — згадує Богдан Сиваківський. — Скільки себе

Напередодні ювілею у книгозбірні стартувала акція «Подаруймо 100 україномовних книг до 100-річчя». Тож фонд поповнився

пам'ятаю, я був із книжкою. Але до бібліотеки я вирішив записатися, коли був першокласником. Зростом я був низенький. Бібліотека тоді була біля нині запущеного колишнього районного будинку культури. Це була по нинішніх мірках бідненька хатка. Із подвір'я там був районний комітет комсомолу, а спереду бібліотека. Коли зайдеш у бібліотеку, одразу при вході стійка і там сидить тьотя, видає книжки. А я ж низенький. Прийшов, той бар'єр високо. І я стою. Простояв не менш як пів дня. Вищі приходять, міняють книги, виходять, а я стою, мене ніхто не бачить. Так я тоді й не достоявся. Було це у 1955 році. Тому як у читача у мене теж буде незабаром ювілей.

ДАРУВАЛИ НЕ ТІЛЬКИ КНИГИ

Святкову атмосферу своїми виступами створили Влад Павловський та Нінель Домбровська, Наталія Романович та Яна Андрійчук,

На заході звучали мелодії та пісні. Влад Павловський зіграв на саксофоні, акомпонувала концертмейстер Нінель Домбровська

Бібліотека не лише отримувала привітання, а й вітала сама. Нагородили найактивніших читачів дитячої книгозбірні

Аня Голодна, ансамбль «Струни серця». Учасники лялькового театру «Кольорове диво», який діє при дитячій бібліотеці, заспівали пісню і зачитали вірш про книгозбірню. Бібліотекар Широкогребельської бібліотеки Ольга Балецька зачитала гумореску про роботу бібліотекаря та заспівала разом із чоловіком авторську пісню «Запроси ти мене на побачення».

Більшість гостей, які завітали на ювілей, долучилися до акції «Подаруймо 100 україномовних книг до 100-річчя бібліотеки» і дарували книгозбірні книги. Та дарували не лише це. Дитяча музична школа презентувала картину, яку написала викладач та художниця Інга Загайкевич.

Серед гостей, які завітали на ювілей, була Галина Конова. Своєю часу вона очолювала дитячу бібліотеку. Того дня, коли був захід з нагоди сторіччя книгозбірні, Галині виповнилося 75 років. Її привітали з новоліттям. Також нагородили найактивніших читачів дитячої бібліотеки. Це — Валерія Рожко, переможниця у номінації «Природа — джерело натхнення та краси» обласного туру Всеукраїнського дитячого літературного конкурсу «Творчі канікули-2023» та Владислава Глушенко, переможниця у номінації «Моя Україна. З вірою в перемогу» першого туру Всеукраїнського дитячого літературного конкурсу «Творчі канікули-2023»

«Має просто унікальну пам'ять». Лідії Настичук з Вівсяників виповнилось 96 років

Наш земляк Ігор Гуменюк у соціальних мережах поділився, як відвідав троюрідну тітку в селі Вівсяники та отримав масу позитивних вражень, хоча і довелося відкласти важливу зустріч та поміняти деякі плани.

Троюрідна тітка Ігоря Гуменюка Лідія Настичук народилася 24 листопада 1927 року. Цьогоріч їй виповнилось 96. Ігор поділився враженнями від поїздки:

«Надзвичайно світла, працьовита, розумна людина, яка і досі

допомагає дочці на городі (часник, цибуля, морква, бурячки висапувались, викопувались, виривались і чистились нею цього року, також загортала город і дбала про курей). Жваво цікавиться всім новим, допитується завжди про мої нові знахідки по історії роду. Має просто унікальну пам'ять», — пише Ігор Гуменюк.

Завдяки спілкуванню з Лідією Петрівною (як сьогодні, так і раніше) чоловіку вдалося дізнатися масу цікавих спогадів про життя

рідних, предків: прадіда, прабабусь, зміг отримати візуальний портрет двох своїх пра-прабабусь.

«Це, свого роду, безцінна інформація для мене особисто та мого дослідження історії роду, який походить із с. Вівсяники. І все це мені вдалося дізнатися завдяки простій розмові-балачці з нею, з живим свідком різних унікальних історичних подій, які вона проживала особисто. Знаходьте час, вирушайте в дорогу до своїх рідних — близьких і дальніх, знаходьте можли-

вості, відправляйтесь на власному транспорті, наймайте транспорт (не шкодуйте коштів — ліпше витратити їх на дорогу до рідних старожилів і провести цікаву розмову-балачку, ніж купувати круті телефони чи щось подібне). Ідьте з пересадками і в будь-яку погоду, але ідьте, бо час минає... Дуже сподіваюся, що ще не раз завітаю до Лідії Петрівни і цікаво поспілкуюся з нею та її дочкою Галиною (моєю сестрою в четвертому коліні)», — підсумував Ігор.

РЕЗИДЕНЦІЯ МИКОЛАЯ І СВЯТКОВІ МІСТЕЧКА: ЩО ГОТУЮТЬ ДО СВЯТ

Дозвілля ■ Зовсім скоро буде День святого Миколая, який ми вперше відзначатимемо 6 грудня. Хоч повномасштабна війна досі триває, для дітей проведуть святкові заходи. Що чекає на наймолодших козятинчан і чи прикрашатимуть ялинку — дізналися наші журналісти

ОЛЕНА УДВУД

Цикл Різдвяно-новорічних свят традиційно розпочинається із Днем святого Миколая. Цього року ми святкуватимемо його майже на два тижні раніше, адже Православна церква України перейшла на новий календар. Тому День святого Миколая відтепер буде 6, а Різдво — 25 грудня.

Зазвичай напередодні Різдвяно-новорічних свят місто активно готується до святкування. Торік повномасштабна війна внесла свої корективи — ялинку на площі, яку звикли бачити з вогнями та іграшками козятинчани впродовж останніх 60 років, не прикрашали, заходів для дітей було мінімум. Атмосферу свята

створили на сходах Міського будинку культури — там встановили вертеп та декілька святкових ілюмінацій.

Цього року розважальних заходів для наймолодших козятинчан буде значно більше. Вони розпочнуться вже у середу, 6 грудня — у Козятині відкриють резиденцію Святого Миколая.

— Святий Миколай запалить свою ялиночку, сяде у резиденції і буде спілкуватися з дітками, — розповідає Світлана Рибінська, начальник відділу культури. — Прийти до Святого Миколая зможуть усі охочі. Резиденція працюватиме у Міському будинку культури. Детальніше про це ми повідомимо згодом. Крім того, у нас буде дуже багато інших заходів для дітей, які ми також

будемо анонсувати. Вони будуть проходити і в фойє будинку культури, і в глядацькій залі. Також будуть заходи по всіх закладах Козятинської територіальної громади: у клубах, бібліотеках, закладах освіти.

Це не єдиний сюрприз, який чекатиме на юних козятинчан. На центральній площі міста до Різдва планують оформити два святкових містечка.

— Одне містечко називати-

«Зараз не час розважатися, але дітям позитивний настрій ми маємо створити», — кажуть у відділі культури

меться Віфлеєм, — продовжує Світлана Рибінська. — У ньому буде відтворено хлів, у якому народився Ісус Христос. Також у нас буде містечко Санта Клауса. Там буде ялинка та фігури, що святяться.

— Чи будуть цього року прикрашати ялинку? — запитуємо начальника відділу культури.

— Велику ялинку ми не можемо прикрасити і на це є причини, — відповідає Світлана Рибінська. — Декілька років,

Минулого року до Різдвяно-новорічних свят біля будинку культури встановили вертеп. А цьогогоріч на площі буде два святкових містечка

зокрема, у зв'язку із війною, ми не купували нові прикраси. Існуючі вже морально застаріли. Але ми прикрасимо штучну ялинку. Вона стоятиме біля наших інсталяцій. Вона буде достатньо висока — шість метрів заввишки. Тому можна буде прийти, сфотографуватися і погуляти з дітками. Зараз не час розважатися,

але дітям позитивний настрій ми маємо створити.

У відділі культури наголошують — Різдвяно-новорічні заходи будуть виключно для дітей. Дорослих розважати не будуть, адже повномасштабна війна триває і святкування зараз не на часі. Усі дитячі заходи у відділі культури будуть анонсувати.

Обурення не згасає. Знову про пішохідні переходи

— ЛИСТ У РЕДАКЦІЮ —

ПЕНСІОНЕР-ЗАЛІЗНИЧНИК
В.М. МОРДУК

Так історично склалося, що місто Козятин створила і розбудувала залізниця. Перевезення спочатку вимірювались пудами, але будувались станції, вокзали, житло і інші об'єкти соціального призначення. Створювались умови перш за все для життя людини. І сьогодні соціальний і фінансовий успіх міста, перш за все, залежить від залізниці. Єдиним недоліком, вірніше незручністю, існує географічне розділення міста залізницею на частини без з'єднання цих частин тунелями, будівництво яких вимагає значних коштів і кваліфікованого підрядника. Але доступним рішенням цієї незручності були і будуть пішохідні переходи, про демонтаж яких опубліковано в RIA-Козятин 9 листопада 2023 року.

Ознайомившись із змістом статті про демонтаж переходів, посвятивши в свій час залізниці десятиліття свого життя, задумуюсь і роблю висновок: невже в цей важкий для держави час, ще й на місцевому рівні можна створювати нічого не варті, але до глибини душі дратуючі обставини і так озлоблених ворожим сусідом та як наслідок цінами і тарифами українців?

Обурення в громаді демонтажем дійсно справедливі, тому що переходи довгий час існували раніше для зручності та безпеки як залізничників, так і мешканців міста. І раптом зникли ...?

Оправдання демонтажу переходу з району ПРБ до вокзалу деякими бадьорими «знаатоками» наявністю мосту над Одеським парком — безпідставні.

Цей міст зручний для мешканців завокзалля, тому що ба-

гатоколіїний парк цілодобово заставлений рухомим складом. А перенаправити на цей міст весь потік людей з району ПРБ, СПТУ, сіл Козятинської і сусідніх громад від поста ЕЦ 2 до залізничного вокзалу, і далі в центр міста — марна затія.

Адже достатньо людині перейти 10 метрів через дві колії (з'єднуючий, третій Шепетівський) з прекрасним оглядом і вона на території вокзалу.

Чомусь викреслена навіть уява про існування людей похилого віку, яких сьогодні переважна більшість, мам з дітьми, колясками, хворих та інвалідів, пасажирів з «кравчучками» та валізами, які бояться ризикувати їздою автомобілем до вокзалу через два переїзди.

Залізничники добре знають, що нормативними документами УЗ підкреслено про уважне ставлення до пасажирів, створення відповідних на-

лежних умов для людини. Так п. 16.4.8 ІРП (Інструкція руху поїздів) зобов'язує навіть розчіпляти і роз'єднувати состав поїзда для забезпечення проходу пасажирів. І це при тому, що виконання даної вимоги потребує відповідних затрат часу, персоналу та безпеки руху.

Крім зазначеного, для згаданого пішохідного переходу згідно з проектом реставрації вокзалу спеціально виготовлені і установлені бетонні бордюри острівних платформ зі заниженою зоною в місці самого переходу. Взавши до уваги вище викладене, — ніяких проблем не існує.

Існує чітка вимога керівних документів залізниці щодо контролю усунення недоліків в організації утримання споруд, пов'язаних з безпекою руху та пасажирів. Про це доступно відповів начальник дирекції залізничних перевезень В.К. Бучерога.

Просто замість своєчасного і доброзичливого вирішення окремих організаційних питань з причетними підприємствами, дбайливого ставлення до створення належних умов для людини, що використовує споруди залізниці на станції, існує необдуманий і не виправданий «принцип посадовця», який створює в громаді неналежну думку про керівництво та обурення такими діями значної кількості членів громади. Про це необхідно пам'ятати керівнику станції Козятин М. Буравському і розумно користуватись правами відповідно до діючого Положення про станцію.

Навіть важко уявити, як будуть вирішуватись питання місцевого значення після закінчення реформи залізничного транспорту, згідно з якою окремі підрозділи навіть одного підприємства уже перепідпорядковуються напряму управлінню залізниці та УЗ.

ЇЇ КАРТИНИ РОЗПОВІДАЮТЬ ЕМОЦІЇ

Натхненно ■ Знайомимо вас із талановитою козятинчанкою Наталією Юхимець. Вона приватний підприємець, а у вільний від роботи час пише картини. Художниця-аматор займається живописом вже протягом восьми років. Вперше Наталія показала на широкий загал свої роботи — днями у Козятині відкрилася її персональна виставка

ОЛЕНА УДВУД

Наталія Юхимець народилася у Журбинцях, але більшу частину свого життя мешкає в Козятині. За освітою — вчитель, раніше викладала українську мову та літературу в школі, а зараз — приватний підприємець. Вільний час вона завжди заповнювала творчістю: захоплювалася співом, танцями, вишивала картини. Взагалі сім'я Юхимець дуже творча: чоловік Олег за освітою вчитель музики і грає на баяні, дочка Руслана займається вокалом. А Наталія вісім років тому відкрила у собі хист до живопису.

— Був такий період у житті, коли діти вже відійшли, а я завжди була емоційною і спостережливою, — розповідає Наталія Юхимець. — Я завжди помічала, що я більше бачу, ніж інші. Наприклад, їдемо ми в електричці, я кажу до своєї супутниці: «Боже, подивися, які коминші!» А вона: «Я їх не бачу». Я завжди помічала цю красу і хотіла її передати. І подумала, може б я спробувала малювання? Одна знайома сказала мені, що спробувала олійні фарби і в неї дуже гарно виходить.

Наталія купила олійні фарби, полотно, наклеєне на ДВП і спробувала малювати. Поки

творила, настільки занурилася у роботу, що одразу зрозуміла: живопис — це саме те, що їй потрібно. Але мало було лише придбати необхідні матеріали, треба було навчитися малювати. Спочатку Наталія пробувала дивитися уроки в інтернеті. А тоді усвідомила, що їй потрібен наставник. У рідному Козятині не було нікого, хто б погодився давати уроки. Тоді знайомий порадив звернутися до Федора Панчука, який колись був директором Музею Коцюбинського у Вінниці.

— Знайомий залишив мені номер телефону, я подзвонила, — продовжує Наталія. — Федір Панчук виявився дуже приємним, відповідальним, багато мені розповідав про живопис і погодився дати уроки. Для цього потрібно було їхати дуже далеко, але я не шкодую і досі їжджу. Щоправда, у більш теплий період. Ми пишемо на вулиці, здебільшого з натури: квіти, верби. Тим більше, у нього дуже гарна садиба, мальовнича. Я дуже багато від нього взяла і дуже рада, що знайшла цю людину. По-перше, він заслужений діяч мистецтв України. І він гарно малює. Його картини незвичайні, не все реалізм, вони передають емоції. І я захотіла навчитися так само.

Наталія каже, Федір Панчук виявився прекрасним педагогом. Він уважний та небайдужий. І дуже хотів передати свої знання. Так Наталія крок за кроком і стала опановувати усі тонкощі живопису. Часто засиджувалася за картинами до пізньої ночі.

— Всі вже сплять, а я вдома вже не бачу, котра година, не розумію нічого, хочу доробити, — розповідає Наталія. — Настільки занурююся в це, що вже сама не бачу картину. Вранці встаю — нормально. Бачу, що недарма це все. Розумію, що тільки в праці ти можеш чогось досягнути. Як казав наш козятинський художник Віктор Кльоц, ніхто не намалює спочатку шедевр. Я бачила з самого початку свої недоско-

«Я ніколи не прагнула показувати свою творчість, але з часом зрозуміла, що художнику важливе визнання»

налості. І знаю, що мені й зараз є до чого йти, ще можна далі розвиватися. Але я не зупиняюся, мені цікаво.

На своїх картинах Наталія часто зображає природу: берег річки, осінній парк, вулики серед макового поля на околиці села. А найбільше на її полотнах квітів. Живопис допомагає жінці не лише висловлювати свої емоції. Зараз це ще й спосіб пережити складні часи.

— Коли я малюю, я забуваю про війну, — каже Наталія зі сльозами на очах. — Забуваю про все зло світу. Я хочу побачити гармонію і передати її. Побачити гармонію в букеті, в каліні, у розфарбованому будинку. Хочеться це передати і залишити людям, щоб вони бачили.

Наталія Юхимець — надзвичайно творча натура. Вона співала, танцювала, вишивала картини, а зараз захоплюється живописом

Підтримати Наталію прийшли найдорожчі люди — чоловік Олег та донька Руслана. Вони подарували Наталії пісню

Сонячні барви

Днями Наталія Юхимець відкрила першу в своєму житті персональну виставку. Роботи художниці представили у Міському будинку культури.

— Я ніколи такого не робила, не прагнула до цього, але з часом я зрозуміла, що творчістю треба ділитися. По-перше, у мене вже повна хата картин, — сміється Наталія. — Вже немає куди їх подіти. Вони складені в різних кімнатах, я вже їх дарувала знайомим, але зрозуміла, що це така собі справа. По-перше, картина може не підходити по інтер'єру чи може не сподобатися. По-друге, для художника важливе визнання хоча б кількох людей. Тоді ти духом піднімаєшся і знову хочеться творити. Бо інколи, коли нікому не цікаво і ти ні з ким не ділишся, починаєш думати, а навіщо це все. Але це найбільше потрібно

мені — виражати свої емоції. Якщо ще комусь робота сподобається — це взагалі щастя.

Чотирнадцять живописних полотен художниці експонували у фойє будинку культури. Це — пейзажі та натюрморти. Усі роботи — теплі та барвисті. Тож і виставку назвали «Сонячні барви».

— Барви — це те, що допомагає нам виджити у важкі часи, — каже ведуча заходу Наталія Баштова. — У складні часи дуже добре видно світлих людей. Саме світлі люди зараз стоять на передовій, світлі люди допомагають у волонтерстві. Світлі люди своїм мистецтвом, своїм талантом допомагають жити іншим, надихають, допомагають іншим створювати те, що запалює серця. Наталія Юхимець — дивовижна жінка, яка своєю творчістю запалює серця інших.

Підтримати Наталію Юхимець прийшли її найдорожчі люди — чоловік Олег та донька Руслана. Вони підготували для неї особливий подарунок — заспівали пісні. Це було надзвичайно душевно. Виступили на відкритті також дует «Співочі серця» (керівник Тетяна Коломієць) та Анна Голодна.

На відкриття завітали друзі та знайомі родини Юхимець. Серед них — козятинський художник Віктор Кльоц. Він — один із тих, хто бачив перші роботи Наталії, які вона створила ще вісім років тому.

— Мені навіть не віриться, що пройшло вже вісім років, — каже Кльоц. — Наталія тоді навіть не знала, що це за пристрій, який художники на руці тримають. Дошка, як всі казали. Я подарував їй свою золоту палітру, яка зі мною їздила по багатьох

містах. Великих повчань я тоді не давав, але дав настанову. Сказав: «Вдома є все: квіти є, дерева ростуть, працюй з натури». — Ви маєте велику місію, — звернулася до Наталії Юхимець начальник відділу культури Світлана Рибінська. — Ви належите до спільноти лікарів суспільства: викоринюєте негатив, який звалюється на наші плечі. Це процес дуже тонкий і дуже тривалий. Але кожен здатен щось змінити.

Виставка «Сонячні барви» триватиме до 20 грудня. Тож усі охочі зможуть побачити картини Наталії Юхимець. Вхід вільний.

— Сподіваюся, що моя виставка принесе трохи радості людям, позитиву, вони згадають про щось гарне в цьому світі, — каже наостанок художниця.

РЕКЛАМА

У логістичну компанію потрібен

ВОДІЙ

на Мерседес Аксорт

Можна без досвіду роботи, основна вимога наявність водійського посвідчення СЕ.
Графік роботи: з 08:00 до 17:00, ПН-ПТ, СБ-НД - вихідний;
Відрадженья по Вінницькій обл.

ДЗВОНІТЬ:
+38 063 264 98 95, Алена (вайбер, телеграм)

31 грудня 2023 р.

Оголошуються

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

членів колективного
садівничого товариства

"КАЛИНОВИЙ ЦВІТ"

093-475-07-97 **viber**

ПРОДАМ

ДРОВА

твердих порід **ДОСТАВКА**

067-369-13-23

ТАХІ СОЛОМОН

до співпраці
ЗАПРОШУЄТЬСЯ

ДИСПЕТЧЕР

Стабільний заробіток
063-191-90-92, 093-189-78-88

ПРОДАМ ДРОВА

(граб, ясен, дуб)
рубані

063-398-67-27, 096-216-52-40

Оренда, послуги МІНІ - ЕКСКАВАТОРА

Виконання всіх видів
земельних робіт.
Розрахунок готівковий
та безготівковий.
м. Козятин

097-665-87-48
Ярослав Васильович

З ДОСТАВКОЮ ПО
ОБЛАСТІ

ЦЕМЕНТ В МІШКАХ ТА НАСИПОМ, Машинами та вагонами

БУДМАТЕРІАЛИ В АСОРТИМЕНТІ

ЗОДЧИЙ

ZODCHIY.COM.UA

М.ВІНИНЦЯ, ВУЛ. М.ЗЕРОВА, 1Б (067) 430-64-96

М. ГАЙСИН, ВУЛ. СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ, 9 (067) 256-74-00

РОБОТА

□ На роботу потрібні два сторожа. Деталі за телефоном . 063-605-75-51

РЕМОНТ

□ Виконую зварювальні роботи. 067-786-29-90

□ Різу дрова, зрізаю аварійні дерева. 096-594-47-70 Паша

ПРОДАЖ СВІЙСЬКИХ ТВАРИН

□ Продам поросята малі 15-20 кг. 063-308-25-58

□ Продам корову тільну. 096-909-16-40

□ Продам поросята с. Селище. 098-205-75-53, 067-714-24-87

□ Продам поросята «Ландрас» 11-16 кг. 093-050-15-50

□ Продам телицю, тільна майже 5 місяців. 096-173-98-30

ПРОДАМ

□ Баян тульський «Етюд». 096-334-59-12

□ Буряк кормовий, картоплю велику, посадкову, мілку, доставка. 097-354-76-54

□ Бензопилу «Штіль», «Гудлак», бензокоосу, ел. двигуни, зарядне 12v, ел. дрель, ел. лобзик, компресор, болгарку, каструлі нержавійки 30-80 л., мисливську рушницю МЦ-21-12 дозвіл №1541. 068-216-34-20

□ Буряк кормовий, картоплю дрібну, бананові ящики. 097-354-76-54

□ Горіхицілі, яблука з доставкою 10 грн/кг., картоплю посадкову, кабачки, насіння сортових огірків, одяг для пошиття вальнонок. 096-717-97-88

□ Диван єврокнижка 1.90 x 1.40 у відмінному стані, торг. 096-094-68-32

□ Картоплю велику «БілаРоса» та «Міневра» - 9 грн/кг., з доставкою, сидіння від легкового авто на мотоблок чипдводу - 200 грн., дверіправі та капот до ГАЗ-52, картоплесажалку для мотоблока, прес для вижаття соку, сичкарню з електроприводом. 097-255-51-60

□ Картоплю велику, макуху, буряккормовий. 096-846-87-64

□ Кухню б/ під дерево 2 м. + витяжка + мийка 063-411-40-80

□ Люцерну в тюках, ячмінь, сою, гречку. 067-745-69-92

□ Мішки з-підцукру. 063-280-43-28

□ Пливу газову б/в - 1000 грн. 063-617-07-47

□ Пшеницю. 098-636-06-04

□ Ролет на ринку «Хлібодар», пшеницю 1 т, картоплю, часник, цеглу, камінь, рейси, шпали, сервант, стіл, крісло, велосипед. 068-216-34-20

□ Тюки соломиячмінні, пшеничні, тюки люцерни. 098-587-31-69, 067-429-73-29

□ Тюки ячмінки. 067-756-91-82, 097-428-32-93

□ Шафу для одягу, корморізку, газовий конвектор. 068-042-03-34

□ Яблука «Сніжний калвін». 093-631-89-49, 063-744-29-92

□ Яйця курячі, домашні, небагато, завжди свіжі, яблука «Семиренко» м. Козятин. 096-561-68-94

□ Ячмінь, пшеницю. 098-724-74-94

НЕРУХОМІСТЬ

□ 1-кімн. кв. 5/9, 17/33, центр, МП вікна, балкон, броньовані двері. 097-857-71-91

□ 1-кімн. кв., 30,1 кв. м., 2/2, інд. опалення та пічне, зем. ділянка 2 сот., літня кухня, сарай, вода поруч, смт Залізничний, вул. Весняна 2, кв. 14. 067-405-04-43

□ 1-кімн. кв. на ст. Махаринці, город 20 сот., сарай, погріб, криниця, опаленняпід-не. 098-321-74-24

□ 1-кімн. кв., терміново, центр, 5 поверх, інд. опалення, евро балкон та вікна. 063-492-06-05

□ 2-кімн. кв., 3 поверх, інд. опалення, р-н ПРБ, житловий стан. 093-704-31-57

□ 3-кімн. кв., 109,6 кв. м., інд. опал., кімнатироздільні з ремонтом. 068-041-23-86

□ 3-кімн. кв., 3/4, житловий стан. 093-704-31-57

□ 3-кімн. кв., 63 кв. м., 2/2 під ремонт на ПРБ. 063-234-29-75

□ 3-кімн. кв., 65 кв. м., 5 поверх, центр, євроремонт та меблі. 093-704-31-57

□ 3-кімн. кв., 74 кв. м., погріб, сарай, СМТ Глухівці, недорого. 068-833-51-50

□ 3-кімн. кв., без ремонту, центр. 093-884-96-65

□ 3-кімн. кв., центр 4/5, інд. опал., без ремонту. 093-704-31-57

□ 3-кімн. кв., без ремонту, центр. 093-884-96-65

□ Будинок 60 кв. м., центр з усіма зручностями 3 кімн., центральне водопостач., усі зручності, на все є лічильники, гараж, погріб, інтернет, город 5 сот., житловий стан, можливо підбізнес. 063-190-39-89

□ Будинок 59 кв. м. в м. Козятин, вул. Крушільницької, 27. 093-411-99-67, 093-541-29-80

□ Будинок цегл. в. с. Козятин, вул. Водоканальна, 99, зем. діл-ка 16 сот. сад. 098-026-34-56

□ Будинок 80 кв. м., ТЕРМІНОВО, абоміняю на 2-кімн. кв., зівсімазручностями, 15 сот. зем. діл., кругом загорожа, газове опал., з ремонтом та меблями. 097-628-48-13, 073-058-41-21

□ Будинок 87 кв. м., 15 сот. зем. ділянка, госп. будівлі, газ, центральна вода, потребує часткового ремонту, м. Козятин. 093-058-78-43

□ Будинок в гарному стані, вода, газ, грубка. 097-539-03-47

□ Будинок в р-нілицей №5, газ, вода. 067-968-40-56

□ Будинок 45 кв. м., газ, садок 2,5 кв.м. по вул. Отця Олександра, 8 (Пролетарська). 067-997-19-18

□ Будинок, вул. Пролетарська, загальна площа ділянки 0,6 га. 097-916-44-09, 073-463-37-02

□ Ділянку 41 сот., з господарчими будівлями та фундаментом під будинок, вул. Подільська 114. 063-829-40-45

□ Будинок 87 кв. м., 15 сот. зем. ділянка, госп. будівлі, газ, центральна вода, потребує часткового ремонту, м. Козятин. 093-058-78-43

□ Будинокізручностями 70 кв. м., с. Козятин, загальнаплощаділянки 0,17 га. 097-248-32-19

□ Будинок р-н ліцею №5, газове+підне опалення, криниця у дворі 2 м від хати. 063-386-14-76

Привітайте

з днем

народження!

або з іншим святом
на RIA Козятин

ПЕРЕДПЛАЧУЙ ГАЗЕТУ

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ

1 місяць – 58.00 грн | 6 місяців – 438.00 грн
3 місяці – 174.00 грн | 12 місяців – 696.00 грн

Вартість послуги Укрпошти по оформленні передплати – 15.00 грн

Передплатний
індекс 91531

Оформити передплату ви зможете у
будь-якому поштовому відділенні

RIA Козятин

Вулиці Козятини

Ваш дільничник

09:38 Ситуація з коронавірусом: за добу в Україні зафіксували найбільшу смертність від початку пандемії

08:41 24 березня, яке сьогодні свято, прикмети і заборони Повний текст читайте тут:

19:48 Козятинські волейболісти увійшли у склад збірної Вінницької області

18:40 «Потепліє у кінці найближчі дні»

Від читачів На стадіоні не нападуть

Аудиторія груп сайту RIA Козятин

Фейсбук - 8 700 підписників

Instagram - 7 200 підписників

Viber - 1 600 підписників

Telegram - 3 100 підписників

Вартість привітання

Привітання в одному пабліку - 350 грн*

Закріплення на тиждень - 150 грн*

*ціни вказані без урахування ПДВ

□ Будинок с. Верболози в центрі 78,9 кв. м., газ, вода, світло, усізручності, заг. площа 53 сотки. 096-505-10-02

□ Будинок цегляний, центр, інд. опал., каналізація, утеплений, 10 сот. зем. ділянка. 093-704-31-57

□ Будинок, вул. Пролетарська, загальна площа ділянки 0,6 га. 097-916-44-09, 073-463-37-02

□ Будинок, р-н Автопарку, 5 сот., погріб в газ. 068-925-17-84

□ Будинок, с. Велике, ділянка рівна, газ+підне опал., колонка-вода в дворі, госп. будівлі, садок. 097-321-58-60

□ Дача 6 соток, ст. «Вишенька» з будинком. 097-642-10-54, 093-808-27-73

□ Ділянку 41 сот., з господарчими будівлями та фундаментом підбудинок, вул. Подільська 114. 063-829-40-45

□ Будинок в Козятині 93 кв. м., погріб, два сараї, зем. діл-ка 7 сот. 097-742-95-90

□ Пів-будинку 47 кв. м., 3-кімн., зем. ділянка, сараї, гараж, вул. Джерельна. 067-442-95-03

□ Пів-будинку, с. Козятин, зкм. діл-ка 9 сот., або здам в оренду. 063-037-08-92, 093-313-71-01

□ Частина будинку р-н 4 школи, площею 50 кв. м., світло, газ, криниця, сарай, зем. діл-ка 7 сот. 093-891-62-95, 097-744-83-85

□ Будинок 59 кв. м. в м. Козятин, вул. Крушільницької, 27. 093-411-99-67, 093-541-29-80

□ Будинок в с. Сестринівка, Садова, 17, сарай, погріб, поруч газ та водопровід, зем. діл-ка 9 сот. 098-321-74-24

АВТОМОТО

□ ВАЗ 2105, 1991 р. в., на ходу. 097-642-11-85

□ ВАЗ 2107, 1986 р. в. 067-319-08-49

□ Передні стійки б/в, Skoda Octavia Tour 1,6 бензин, добрий стан. 093-409-98-56

□ Запчастини до Т40: блок двигуна, шатуни поршня, розвал. фільтрмасляний та інше, резину до комбайна «Нива» задня, трикутна рамка. 098-600-21-40

□ Шини для авто. 098-321-74-24

КУПЛЮ

□ В будь-якому стані неробочі бензокоси, бензопили, ел. двигуни, млини, мотоблоки. 068-216-34-20

□ Зерно ячменю, пшениці, кукурудзи, можливо пай. 097-793-55-95

□ Картоплю дрібну по 1.50/кг, буряк кормовий в необмеженій кількості. 073-793-55-95

□ Картоплю. 067-159-28-54

□ Картоплю дрібну по 1.50/кг, буряк кормовий в необмеженій кількості. 073-793-55-95

□ Зерно ячменю, пшениці, кукурудзи, можливо пай. 097-793-55-95

□ Велику картоплю. 096-952-68-21, Андрій

□ Колеса від мопеда. 096-900-66-38

МІНЯЮ

□ 2-кімн. кв. з ремонтом р-н ПРБ на будинку неподалік центру. 093-704-31-57

□ 2-кімн. кв., центр на будинку. 093-704-31-57

РІЗНЕ

□ Втрачений диплом кваліфікованого працівника Козятинського МВПУЗТ за професією оператор комп'ютерного набору, обліковець реєстрації бухгалтерських даних на ім'я Стецюк Марина Олегівна вважати недійсним.

Минає 2 роки, як трагічно перестало битися серце
дорогої нам людини
29 листопада

Іщука Валерія Олександровича

Він був порядним і щирим чоловіком, завжди готовим допомогти.

Любив життя, бажав добра.

Вибач, наш любий, що не вберегли.

Така вже доля випала жорстока.

Ми віримо, що в Райській сади

Твоя душа злетіла світлою.

З глибоким сумом поминають:
мати, сестри, діти,
племінники, родичі, друзі

□ Втрачене свідоцтво на право власності на житло видане Козятинською міською радою 29.07.2004 р. згідно з розпорядженням від 29.07.2004 №453 на ім'я Андруш-кевич Ольги Дмитрівни вважати недійсним.

□ Здам невеликий будинок в с. Іванківці, підне опалення, конвектор. 073-463-75-45

□ Здам 1-кімн. кв., в центрі на довгий термін порядним людям, газове опалення, лічильники на воду, газ, світло, мебльована. 063-630-68-25

□ Здам будинок порядний сім'ї, газ, вода. 063-386-14-76

□ Здам квартиру в центрі. 093-810-60-24

□ Познайомлюсь з гарною жінкою 65 років, маю будинок, сад, город. 093-355-61-17

□ Потрібна людина для прибирання снігу біля хати, оплату гарантую м Козятин. 096-561-68-94 Ірина Петрівна

□ Чоловік 39 р., шукаю жінку для життя без шкідливих звичок 40-42 р., неповну, шкідливих звичок не маю, люблю дітей, усе вмію, готовий на переїзд. 098-859-01-33, 073-325-66-26

□ Шукаю доглядальницю для жінки м. Козятин. 097-300-31-13

□ Шукаю жінку для спільного життя. 39 років, без шкідливих звичок, люблю дітей, роблю все, згоден на переїзд. 098-859-01-33, 073-325-66-26

□ Одинокий пенсіонер познайомиться з одинокою жінкою до 65 років. Маю будинок і машину. 063-291-89-67, 099-134-06

□ Втрачене свідоцтво на право власності на житло видане Козятинською міською радою 29.07.2004 р. згідно з розпорядженням від 29.07.2004 №453 на ім'я Андруш-кевич Ольги Дмитрівни вважати недійсним.

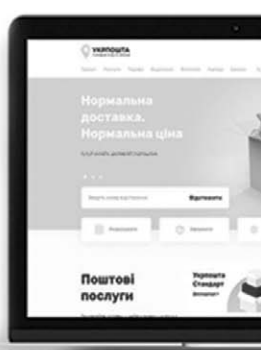
Передплати газету RIA Козятин
онлайн на сайті Укрпошти

- Швидко та без черг
- Сплачує картою або за реквізитами

peredplata.ukrposhta.ua

УКРПОШТА
ГОЛОВНА ПОШТА КРАЇНИ

Вінницька
ІТ-Академія

Бакалавр
Комп'ютерних
наук

Стань айтишником рівня Middle

☎ 067-431-19-21

Робота в ІТ
Гарантовано!

ОКЕЙ
99.5 FM

Нова хвиля!

Велика подяка
за повернення гаманця з великою сумою грошей
продавчині кіоску «Табачок»

Корнєєвій
Тетяні Юріївній

Дякую за порядність,
за людяність чудовій людині!

Щиро вдячний!

Словацька поліція
запобігла спробі
заблокувати
Україно-Словацький
кордон

польські
копи: а що так
можна
було?

Шольц закликав Путіна зробити
перший крок до миру

18 листопада 2023 року 15:20

здохнути?

ЦЕЙ СОН, ЦЕЙ СОН
МЕНІ ЩОНОЧІ СНИТЬСЯ

ЗАТРА
БУДНІЙ ДЕНЬ

ЗНОВ РАНО
ВСТАВАТИ

СТОП... Я Ж КІТ!

НА РОБОТУ ЙТИ

ПОГОДА У КОЗЯТИНІ

	 GISMETEO	 SINOPTIK	 METEO.UA
ЧЕТВЕР 30.11	 -1 -6	 +1 -6	 0 -3
П'ЯТНИЦЯ 1.12	 0 -2	 +1 -3	 +1 -3
СУБОТА 2.12	 0 -2	 0 -2	 +1 -1
НЕДІЛЯ 3.12	 +4 -2	 -1 -3	 +1 -5
ПОНЕДІЛОК 4.12	 -3 -5	 -3 -6	 -4 -8
ВІТРОРОК 5.12	 -5 -6	 -3 -7	 -4 -7
СЕРЕДА 29.11	 -5 -9	 -3 -6	 -3 -7

ГОРОСКОП

ОВЕН
Цього тижня вам може підвернутися нова вигідна робота або додатковий короточасний заробіток. Орієнтуйтеся щодо ситуації та не сприймайте це як щось обов'язкове. Можете відмовитися від пропозиції.

ТЕЛЕЦЬ
Зайва вразливість і запізнення можуть стати причиною неприємних ситуацій. Намагайтеся не панікувати і не вплутуватися в конфлікти. Плани, які ви будували цього тижня, зазнають змін під тиском обставин.

БЛИЗНЮКИ
Ваші фантазії цього тижня будуть майже відчутні. Мрії почнуть виконуватися. Зараз протипоказані поспіх і зайва метушливість, дотримуючись стратегії очікування, ви зможете домогтися приголомшливих результатів.

РАК
Ваша рішучість та активність дозволять здійснитися більшій частині планів. Одне з найважливіших завдань — налагодження як ділових, так й особистих зв'язків. Важливо правильно вибудувати взаємини з колегами.

ЛЕВ
Цього тижня вам буде просто необхідно вірніоажити свої та суспільні інтереси. Розширте коло спілкування, тоді ділові зустрічі дадуть змогу збільшити сферу впливу, відкриють нові перспективи.

ДІВА
Тиждень може продемонструвати всі ваші внутрішні комплекси. Вас може спіткати глибока байдужість до всіх справ. У такій ситуації протипоказаний відхід у світ ілюзій. Краще влаштувати зустріч із друзями та обговорити хвилюючі теми.

ТЕРЕЗИ
Цього тижня у вас може з'явитися чудовий шанс виконати свої бажання. І знайдуться охочі вам у цьому допомогти. Не варто починати жодних відвертих і не надто відвертих розмов з будь-ким.

СКОРПІОН
Поспішайте реалізовувати свої потаємні мрії, оскільки саме зараз перед вами відкривають блискучі перспективи. Зустрічі та нові знайомства виявляться плідними, хоч і не відразу. Цього тижня варто закласти фундамент майбутнього кар'єрного злету.

СТРЕЛЕЦЬ
Вам буде важко зрозуміти, що, власне, ви робите. Схоже, вас роздирають внутрішні протиріччя. Займатися зараз краще дрібницями, а також справами, в яких помилитися неможливо.

КОЗЕРІГ
Ваші плани загрожують повністю змінитися. Небажано посвятивати членів сім'ї та друзів у свої фінансові проблеми. Уникайте обману та спокус. У суботу постарайтеся позбавити вашу оселю від зайвого мотлоху.

ВОДОЛІЙ
Тиждень обіцяє бути яскравим і насиченим різними враженнями і подіями, зустрічами та знайомствами. Сприятливий час зміни свого іміджу. Почуття гумору та особиста чарівність можуть вплинути на ваш успіх у багатьох справах.

РИБИ
Найкраща тактика поведінки — це спокійно робити свою справу, і ваші старання будуть оцінені. Потерпіть, розпал пристрастей навколо змін на роботі поступово слабшати.

АНЕКДОТИ

Дивовижну закономірність абсолютно несподівано для себе відкрив слюсар Сидоренко: виявляється, якщо ввечері не пити горілку, то вранці голова не болить.

— Як ти думаєш, чоловікам можна вірити?
— Можна. Нехай вірять...

— Можна я у вас до туалету сходжу?
— Розумієте, в нас лічильники на воду...
— Та я не буду змивати!!!

П'яна шахістка приповзла додому рачки, стверджуючи, що «королева, як хоче, так і ходить...»

— Чи знаєте ви, чому санітари у лікарні такі міцні і здорові?
— Тому що вони медичний спирт вітамінами заїдають!

Хлопець вчить дівчину:
— Так, Галю, тепер ти береш флешку і вставляєш її у фотоапарат до клацання...
«До клацання», — я сказав, — а не до хрускоту!

Методика лову риби за допомогою сімейних трусів та сухаря.
Оснащення: сімейні труси, сухар. Технологія:
1. Акуратно засунути сухар між сідницями.
2. Зайти в річку по пояс або трохи подаль, спустити труси до колін.
3. Коли риба почне жадібно їсти сухар — швидко натягнути труси та кулею бігти на берег...

Купив сьогодні ковбасу «Лікарську». І дійсно — до вечора став пацієнтом.

Розгніваний клієнт:
— Офіціанте, у вашому борщі я вилловив дохлого таргана.
— Вам пощастило. Подивіться он

на того відвідувача біля вікна — він живого вже двадцять хвилин не може вилловити.

СМС від дружини: «Я машину поміяла»... Чоловік, хапаючись за голову:
— Господи, нехай це буде «И»!

— Офіціанте! Це не суп, а якась вода.
— Не якась, а кип'ячена!

Народна медицина, це коли люди, які живуть в середньому 70 років, лікуються по рецептах людей, які жили в середньому 30 років.

Ідуть дві качки й мовчать. Раптом одна каже:
— Кря.
Інша:
— Трясця! Я саме це хотіла сказати!

Ви тільки гляньте на нього — суп йому не подобається! Весь тиждень подобався, а сьогодні не подобається!

— Ложка за маму... Ложка за тата... Ложка за бабусю... Ложка за дідуса...
Малюк їв манну кашу і починав тихо ненавидіти усіх своїх родичів...

Варварські часи, коли ковбасу робили з тварин, минули.

Якщо вам не вдалося відремонтувати щось за допомогою скотча, то це тільки тому, що у вас було мало скотча.

Випадок у раю.
— Господи, тут до вас атеїсти!
— Передайте їм, що мене немає.

П'яний повзе додому, чує зозулю: зозуля, зозуля, скільки мені жити залишилося? З вікна висовується дружина і кричить: п'ять-сім секунд, курво, поки я праску не знайшла...